

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 42

Leto VII

Posamezna številka po

2 Din

Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393.

Ljubljana, 24. oktobra 1935

Naročnina za četrto leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Ženska volilna pravica

Preteklo nedeljo se je vršilo v Ljubljani zborovanje, kjer so razpravljali o nameravanem novem volilnem zakonu in o tem, da bi tudi ženske morale dobiti vse pravice, ki jih imajo danes moški, pred vsem aktivno in pasivno volilno pravico. Zborovanje se je vršilo v mestni zbornici ob veliki udeležbi.

»Družinski tednik« je posvetil toli važnemu vprašanju, ki je bilo v nedeljo na dnevnem redu, že več člankov, vrhu tega je pa dal v svojem »parlamentu« pod naslovom »Ali naj ženske dobe volilno pravico?« prostora vsem, ki so čutili potrebo in željo, da izpregovore o tej stvari.

Prav tako kakor smo za razpravo o tem perečem ženskem vprašanju dali priložnost prav vsakomur, ne glede na stan in izobrazbo — prav tako bi radi danes izpregovorili par besed o njem, do slednjim svojim nazorom in v dobri volji, da tudi mi pripomoremo k ureditvi tega problema.

Mi, uredništvo, bralci in prijatelji »Družinskega tednika«, smo o tej stvari že povedali svojo sodbo. Danes naj ponovno razglasimo, da se štejemo med tiste, ki hočejo in so pripravljeni pomagati ženski do tistih pravic in do takega položaja v državni skupnosti, kakršen jim gre: da bodo ženske sodočale v državnem in samoupravnem gospodarstvu, t. j., da bodo smele voliti in voljene biti.

Če bi hoteli govoriti o potrebi in upravičenosti te ženske zahteve, bi morali samo ponavljati, kar smo mi in naši bralci in bralke že napisali. Važno se nam pa zdi nekaj drugega. Gibanje za žensko volilno pravico in boj za njo do danes nista imela tiste oblike in obsega, kakor jima gre. V javnosti se o tem razmeroma malo piše; nedeljsko javno zborovanje je bila ena izmed redkih javnih manifestacij teh želj.

Ženske so bile doslej premalo borbene, premalo organizirane in ... premalo složne.

Res da v ženskih organizacijah, na manjših sestankih in internih zborovanjih razpravljajo o tem zanje toli važnem problemu, toda v celoti ženske niti same niso doslej zadosti na glas povedale svoje volje, niso organizirale svojih vrst in niso dovolj intenzivno propagirale svoje ideje.

Ko smo v »Družinskem tedniku« objavili anketo »Ali naj ženske dobe volilno pravico?«, smo se v uredništvu kar začudili, kako malo intelektualno je napisalo svoje mnenje. Zvečine so se odzvale preproste ženske, nevalejane pisanja, zato so pa poslale odlične odgovore, podprte s tehtnimi utemeljitvami; pokazale so vprav zavidanja vredno bogastvo razsodje in bistrosti duha; brez fraz so utemeljile svojo željo, da dobe to pravico, ker je prav zanje življenjskega pomena.

Prepričani smo, da bo poslej znalo naše žensko bolj nastopati za to, v čemer vidi svojo pravico, in da se bo zanj tudi borilo. »Družinski tednik« spremlja to njegovo borbo s simpatijami in mu želi popoln uspeh.

Kadar se principi rode...

To in ono o angleški kraljevski rodbini

Zadnje tedne časniki pogosto omenjajo angleški dvor: pred kratkim je waleški princ potoval po Srednji Evropi, prejšnji teden je kentska vojvodinja dobila sinčka, prve dni novembra se pa gloucestrska vojvodinja omoži.

Kakšne običaje imajo na angleškem dvoru? Kako je urejeno nasledstvo? Zakaj je minister Simon prisostvoval princem rojstvu? Ali je angleški kralj bogat? Sama vprašanja, ki nam pridejo na jezik, ko beremo novice iz britanske kraljevske družine. Odgovore nanje boste brali v pričujočih vrsticah, povzetih po raznih angleških časopisih.

Nasledstvo na angleškem prestolu

Q. O. London, oktobra.

Fantek, ki ga je pred nekaj dnevi dobila vojvodinja Kentska, je »sesti angleški gentleman« in zavzema sedmo mesto med tistimi, ki utegnejo priti za kraljem Jurijem V. na angleški prestol.

Angleški prestolonaslednik je princ Waleški, najstarejši sin sedanjega angleškega kralja Jurija V. Če se ne poroči in ne bo imel naslednikov, bo vsega vkup devet princev in princes glavnega kolena, ki bi mogli kdaj zasesti angleški prestol. Sin vojvode Kentskega je med njimi na sedmem mestu.

Prvi med njimi je, kakor smo že omenili, waleški princ in za njim njegovi morebitni potomci. Potlej pride vojvoda Yorški in njegovi otroci, za njim pa vojvoda Gloucestrski in njegovi morebitni potomci.

Zakon o angleškem nasledstvu je vtelesena logika. Prestol podeduje zmerom najstarejši sin. Ako le-ta umre pred svojim očetom, pa zapusti potomeca, postane le-ta prestolonaslednik, naj bo že deček ali deklica. Če kralj preživi svojega najstarejšega sina, le-ta pa nima nobenega dediča, postane prestolonaslednik in morebitni bodoči vladar drugi kraljev sin ali pa njegovi otroci — in tako dalje, do najmlajšega sina. Če sinov ni in tudi ne moških potomcev kraljevih sinov, postane prestolonaslednica najstarejša hči, in tako dalje.

Kraljica Viktorija je prišla na prestol pred svojimi strici, ker je bila hči vojvode Kentskega, starejšega sina kralja Jurija III. Ko se je rodila, je bila bodoča kraljica — prav tako kakor danes sin kentskega vojvode — na sedmem mestu med principi, ki bi utegnili priti na vrsto za zasedbo prestola. V nasprotju z večino drugih držav torej na Angleškem ženske niso izključene od nasledstva na prestolu.

Zato imata obe hčeri vojvode Yorškega, druga sinu kralja Jurija, princesi Elizabeta in Margaret Rose, prednost pred sinom kentskega vojvode. Toda če bi vojvoda in vojvodinja Yorška kdaj dobila sinu, bi le-ta imel kot moški prednost pred svojima starejšima sestrama.

Zato bi pa po drugi strani sin kentskega vojvode prej prišel na vrsto kakor princesa Mary; njen mož lord Harewood bi imel naslov »princeps consorta«, to je princeps, ki nima kraljevske oblasti. Njemu bi sledil njegov sin, mali lord Lascelles.

Če pride za sedanjim kraljem Jurijem V. na angleški prestol sedanjí prestolonaslednik — waleški princ — bo to prvi samski kralj na angleškem prestolu v zadnjih 400 letih.

Naj navedemo vseh sedanjih devet direktnih možnih naslednikov na angleškem prestolu:

1. waleški princ, star 41 let;
2. vojvoda Yorški, star 39 let;
3. princesa Elizabeta, stara devet let;

Vojvoda Kentski in njegova žena, nekdanja grška princesa Marina

4. princesa Margaret Rose, stara 5 let;
5. vojvoda Gloucestrski, star 35 let;
6. vojvoda Kentski, star 32 let;
7. sin vojvode Kentskega, ki se je pravkar rodil;
8. kraljevska princesa (hči kralja Jurija), stara 38 let;
9. lord Lascelles, star 12 let.

Če bo gloucestrski vojvoda, ki se v kratkem poroči z lady Alice Scottovo, imel otroke, bodo imeli večjo pravico do prestola, kakor vojvoda Kentski in njegovi otroci.

(»Daily Express«)

Bogastvo angleškega kralja

P. I. London, oktobra.

Ali je angleški kralj Jurij bogat ali siromašen — seveda le v primeri z drugimi kronanimi glavami?

Na vprašanje, ali naj uvrstimo kralja, ki gospodari dobri četrtini sveta, med najbogatejše vladarje na svetu, res ni lahko odgovoriti. Po njegovih letnih dohodkih ga pač ne bi mogli imenovati sodobnega Kreza. Zakaj v njegovi lastni državi bi našli nekaj tucatov ljudi, ki se lahko postavijo s prav tolikšnimi, če ne celo večjimi dohodki kakor on. In vendar razpolaga angleški kralj, če štejemo zraven še njegovo zasebno imetje in neprecenljivi rodbinski zaklad, s premoženjem, kakršnega pač ne

premora noben drugi vladar na svetu.

Sedem vaz, ki niso na prodaj niti za pol milijarde!

Že v gradu Windsorju, poletni rezidenci kraljevske družine, so spravljene neprecenljive dragocenosti. Naj omenimo samo ono znamenito sedmorico prekrasnih vaz, na katere ni kraljevski graščak nič manj ponosen kakor njegovi podaniki. Ko so se pred nekaj časa razširili glasovi, da je britanski dvor zašel v trenutno denarno zadrego, se je koj oglašil znan ameriški zbiralec umetnin in ponudil za teh sedem vaz deset milijonov dolarjev (okoli pet sto milijonov dinarjev). Toda vzlic vsemamljivi ponudbi so Američanu sporočili, da windsorske vase tudi za tolikšno pravično vsoto niso naprodaj.

Dragulji, vredni dvanajst milijard

Nič manj dragocen ni kamin, izdelan iz suhega zlata in težak več sto kil; strokovnjaki ga cenijo na pet milijonov funtov (več ko eno milijardo dinarjev).

Neprecenljive vrednosti je tudi zbirka draguljev kraljevske rodbine, pred vsem njeni čudoviti demanti. Zbirko cenijo na dvanajst milijard dinarjev! Med dragimi kamni, ki jih je angleški kralj dobil v dar, je tudi največji demant sveta »Cullinan«. Ko so ga našli v Južni Afriki, so ga na zelo originalen način prepeljali v London: zamotali so ga v navaden zavitek in ga brez posebne opreznosti oddali na pošto in odpremili — obenem so pa napravili ponaredbo tega demanta in jo pod strogim nadzorstvom poslali po morju v London, hoteli tako odvrti pozornost od pravega dragulja.

Med dragotinami angleškega vladarskega doma je ena izmed najznamenitejših biserna verižica, ki pač nima para na svetu, tako krasna je: podaril jo je bil nepalski maharadža angleški kraljici. Cenijo jo na svojih štiri in dvajset milijonov dinarjev.

Zlata miza Henrika VIII.

Posebno dragocena zbirka je zlato namizno posodje za šestdeset ljudi; pravijo, da spada že stoletja med najdragocenejše dragotine angleškega kraljevskega doma. Iz tega posodja je jedel prosluli kralj Henrik VIII. s svojo vsakokratno ženo; naši bralci vedo, da je več teh žena moralo pozneje pustiti glavo pod krvnikovo sekuro. Vrednost tega pribora je neprecenljiva — ne samo zaradi zlahtnosti materiala, temveč tudi zaradi zgodovinskih spominov, ki so združeni z njim, in naposled zaradi čudovite umetniške izdelave.

Umetninarji so hoteli preceniti celotno vrednost zakladov, zbranih v windsorskem gradu. Dobili so takšne številke, da se človeku skoraj zvrtil v glavi, če jih sliši: kdor bi hotel pokupiti vse te umetnine in dragotine, bi moral plačati svojih štirideset milijard dinarjev — če bi vobče bile na prodaj.

Sedemnajst dvoran za znamke

A windsorski grad ni edina palača, ki hrani bogastvo angleške vladarske rodbine. Sandringhamska palača morda z umetniško-zgodovinskega stališča ni tako zanimiva kakor windsorska, zato so pa v njej spravljene redkosti, kakršnih ves svet ne premore.

Pred vsem ima kralj Jurij V. tod svojo svetovno znano zbirko znamk; saj gotovo veste, da sedanjí angleški vladar že dolgo slovi za navdušenega filatelista in odličnega veščaka. Najdragocenejše zasebne zbirke znamk, kakor Ferrarjeva in Hindova, so prišle, ko so jih razprodajali, po večini v last angleškega kralja. Kjerkoli na svetu prirede kdaj razprodajo ali dražbo res dobrih znamk, ne manjka nikoli pooblaščenec neke odlične londonske tvrdke, ki vselej

zdraže najdragocenejše redkosti. Nobena skrivnost ni, da ti pooblaščenec po navadi kupujejo po naročilu angleškega kralja.

Kako obsejna je ta zbirka Jurija V., dokazuje že to, da je spravljena v nič manj ko 17 dvorinah. Poznavalci jo cenijo na svojih štiri sto milijonov dinarjev.

Kraljeve lovske trofeje

Sandringhamska palača pa hrani še drugo znamenitost: sportne trofeje angleškega kralja. V celi vrsti dvoran so postavljene plaketice, pokali, kipci in kolajne, ki si jih je priboril vladar v svojih mlajših letih. Saj je skoraj ni sportne panoge, kjer se ne bi bil sedanjí britanski kralj kdaj pomeril. Še pred par leti je z lastno jahto udeleževal velikih jadrniških regat.

Kajpak štejejo poznavalci tudi te sportne redkosti med dragocene redkosti.

Da ne bo podtaknitve

Q. O. London, oktobra.

Časniki so poročali, da je pri porodu vojvodinje Kentske bedel v hiši do ranega jutra britanski notranji minister sir John Simon. Ta običaj sega nazaj tja v sedemnajsto stoletje.

Zakaj je na angleškem dvoru taka navada?

Ko se je kralju Jakobu II. in Mariji Modenski rodil leta 1688. sin, ni bilo zoper tedanje šege pri porodu nobenega državnega dostojanstvenika. Zato so o tem sinu in poznejšem pretendentu na angleški prestol sušljali vse mogoče reči in na glas izražali dvome o njegovi legitimnosti. (Sinu je bilo ime Jakob Stuart in je v zgodovini znan pod imenom »Pretendent« in »Viteza sv. Jurija«; skušal se je večkrat polastiti angleškega prestola, pa se mu je vselej izjalovilo.)

Od tistih dob prisostvuje pri rojstvu slehernega novega člana kraljevske rodbine britanski notranji minister. (»Morningpost«)

Najmanjši časopis na svetu

A. W. Pariz, oktobra.

Potrpežljivi iskanci so pred kratkim dognali, kateri časnik na svetu ima najmanjšo obliko. Imenuje se »Vestnik vsakdanjih dogodkov morske ožine Torres«. Tiskajo ga na otoku Četrtku med severno Avstralijo in Novo Gvinejo in obsega en sam list oblike 12 palcev × 9, to je okoli 32×24 cm.

Katera je pa največja knjiga na svetu? Tudi to so izteknili. Spravljeno imajo v dunajskem dominikanskem samostanu. Imenuje se »Register dominikancev«; vanj zapisujejo življenjepise vseh članov dunajskega dominikanskega reda. Knjiga je visoka 120 cm in široka 95 cm. Pisati so jo začeli leta 1424 in sproti vpisujejo vanjo vse nove redovnike. Zato seveda debelost registra od leta do leta narašča.

(»Intran«)

Celo življenje

zdravi,
lepi
zobje!

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Blagovolite nemudoma poslati Vaše tako uspešno mazilo proti kurjim ocesom. Naš stari sosed si je odpravil 10 zastarelih. — Z odličnim spoštovanjem.

Šolske sestre, Gospodinjstva šola, Mladika, Ptuj.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10- (predplačilo). Na povzete Din 18- (dva Din 28-), tri Din 38-.

RUDOLF COTIČ, LJUBLJANA VII Janševa 27 (prej Kamniška 10a)

Sir Artur Henderson,

bivši angleški zunanji minister in predsednik razorožitvene konference, je v ponedeljek umrl, star 72 let.

Ne samo moč, tudi spretnost

ustvarja sporne rekorde

Zanimivo razmišljanje angleškega lista o lovu za rekord in o njihovih mejah

V »Družinskem tedniku« smo pred kratkim priobčili anketo o smislu in pomenu sodobnega sporta. Morda bo zato naše bralce zanimalo, kaj sodijo o tehnični strani tega vprašanja, namreč o sportnih rekordih in njihovih mejah, v domovini sporta, to je na Angliji.

Pričujoči velezanimivi članek, ki obravnava to vprašanje, posnemamo iz uglednega angleškega časnika »Manchester-Guardiana«.

Petnajst svetovnih rekordov iz lahke atletike smo doživeli lansko leto. Številka je povprečna, ni posebno velika, ne majhna; samo leta olimpijad nam prinese daljše sezname novih rekordov. Nastane pa vprašanje: ali pojde dolgo tako dalje? Ali se da čas še bolj skrajšati? Ali bodo razdalje rasle v neskončnost? Ali mar niso človeku zarisane meje, čez katere noben smrtnik ne bo mogel?

Pri vsakem atletskem uspehu igra vlogo dva bistvena činitelja: telesna moč in spretnost. Atletova moč ima svoje meje; postavili so jih fiziološki zakoni. Profesor A. V. Hill in drugi učenjaki so izmerili določeno, ki ga zmora človeško telo, preden preseže poraba kisika količino vdihljaja. To maksimalno delo se ne more stopnjevati — razen z razvojem (evolucijo) telesnih sposobnosti; to gre pa zelo počasi. Zadnjih sto let se ni človeška sposobnost za tek skoraj nič izboljšala, in tudi v bodočih sto letih ni pričakovati pomembnega izboljšanja. Ostane torej samo en činiteelj, ki utegne nekoliko popraviti od narave dane okoliščine: način treniranja in spretnost pri izvedbi (temu pravimo v sportnem jeziku stil).

Razmerje med silo in spretnostjo je različno in odvisno od tega, za katero panogo gre. Tako na primer smemo reči, da dolguje tekač na 10 milj 1/2 zahvale za uspeh svoji sili, pri prvaku skoka ob palici gre pa 1/2 uspeha na rovaš njegove spretnosti. Lepi stil je pri teku (razen pri sprintu, to je naglem teku na kratke proge) tako naravna reč, da nobenemu nadarjenemu tekaču ni treba vedeti o njem več ko enega ali dva preprosta elementa; mnogo tekačev se ga sploh ni nikoli učilo v pravem pomenu besede (trening je nekaj docela drugega). Zato tu ni opaziti bogve kakšnega napredka od enega rodu do drugega; če pogledate seznam te vrste rekordov, boste videli, da se skoraj ne premaknejo z mesta.

Evo vam par poučnih števil o rekordih amaterskih tekačev:

metrov	1914	1934	zboljš. v %
100	10"	9.5"	3
400	47.4"	46.2"	2.5
800	1'52.2"	1'48.8"	2
1.500	3'58"	3'51"	3

Celo rekord teka na 1 miljo, ki ga že od nekdaj najbolj naskakujemo, se je v dvajsetih letih popravil samo za 3%. In še to

skromno izboljšanje gre na rovaš bolj ali manj slučajnostnih okoliščin in ni toliko zasluga večje sposobnosti sportnikov: tekmovalcev je več kakor pred vojno (sami veste, da človek tem več pokaže, čim več ima tekmecev), tekmovališča so v boljšem stanju, trening je smotnejši in taktika spretnejša. Zboljšanje rekordov je v znatni meri tudi posledica povečanja izbire: zadnja leta so stopili na plan Japonci, z njimi prihajajo Rusi in ne bo dolgo, ko bomo srečali med tekmovalci tudi afriške črnce, ki danes tako rekoč niti ne vedo, kaj je sport.

Izpopolnitev tekmovališč je ustvarila marsikateri rekord, toda dosti dalje na tem področju ne bomo več prišli. Trening atletov je danes nekoliko bolj znanstven kakor pred vojno, ker obvladujejo sedanji trenerji več teorije kakor njihovi predniki. Toda nič ne dokazuje, da bi treniranje ustvarilo kakšne prijemljive spremembe v atletovem telesu. Vrh tega je profesor Hill dokazal, da rase velikost energije, ki jo atlet porabi, s kvadratom hitrosti, to se pravi: za dvakrat večjo hitrost je treba štirikrat večje energije, za trikratno hitrost devetkrat več, za štirikratno šestnajstkrat več kakor za prvotno hitrost. Z drugimi, še nazornejšimi besedami: tekač, ki preteče prve četrtilje s hitrostjo 9 milj na uro, druge četrtilje pa s hitrostjo 7 milj, porabi več energije kakor tekač, ki teče ves čas s povprečno hitrostjo 8 milj na uro. Ta teorija o enakomernosti teka, ki jo je najbolje dokazal veliki finski tekač Nurmi, je mnogo pripomogla k izboljšanju časov.

Zdi se torej, da je dobe svetovnih rekordov za dolge in srednje dolge teke konec. Druga je pa s sprintom (tek na kratke proge). Kadar človek teče na 100 metrov, se mu ni bati, da bi izčrpal vso energijo; glavno je, da pride čim prej v čim hitrejši tek. Celo najboljši sprinterji izgube skoraj celo sekundo pri startu in dosežejo največjo hitrost šele nekako po 60 metrih. Tu bi se tedaj še dali doseči boljši uspehi.

Dajmo spet besedo številkam:

Blake, cenjene dame!

na lieu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 steklenica za Din 10.— (predplačilo), na povzette 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIK, LJUBLJANA VII
Jančeva 27 (prej Kamniška 10a)

Negužite svoje noge

Največji napor pri Vašem vsakdanjem opravljanju morajo prenašati Vaše noge.

Zdrave noge so pogoj za uspešno delo. Ne zanemarite svojih nog, da boste tudi v pozni starosti lahko hodili brez palice.

Posvetite jim vsaj toliko pažnje kot ostalim delom telesa.

Obiščite našo pedikuro

V posebej za to pripravljeni kopalnici Vam osvežimo noge.

Odstranimo brez bolečin kurja očesa in debelo kožo.

Posrežemo Vam zarastle nohte.

Pedikiranje stane Din 6.—.

Proti utrujenosti in za boljše cirkulacijo krvi Vam priporočamo strokovnjo masiranje nog.

Masaža nog stane Din 4.—.

Posetite nas, prepričajte se sami.

Ljubljana, Selenburgova 7

Skok v daljavo 1. 1914. 7.683 m, 1. 1934. 8.325 m, izboljšanje 5%, skok ob palici (1914) 4.161 m, (1934) 4.491 m (9%), met diska (1914) 48.921 m, (1934) 54.723 m (10%), met krogle (1914) 16.320 m, (1934) 18.210 m (12%), met kopja (1914) 65.282 m, (1934) 80.322 m (23%).

Za ves ta napredek se imamo doslej največ zahvaliti izkustvom; nešteto primerov to dokazuje.

V sprintu smemo torej pričakovati prihodnja leta še precej svetovnih rekordov.

Tam, kjer je poštenost doma

(R. K.) Poštenost severnjakov je postala že kar prislovica — in ne po krivem. Na južnem Švedskem in na Finskem ne poznajo ključavnice na hišnih vratih, še v samotnih krajih ne. V Kjopenhavnu na Danskem lahko položijo denar na cesto in greš mirne vesti spat; drugi dan ga boš dobil nedotaknjena na istem mestu.

Ce prideš v dansko prestolnico, se boš čudil, ko boš videl, koliko časopisnih stojnic stoji praznih, brez prodajalca. Lastnik gre brez skrbi domov na kosilo, popije kavo in leže za urico ali dve na kanope — med tem se pa v njegovi stojnici zbira denar za prodane časnike. Zvečer vzame blagajno domov in nikoli mu ne bo šlo z računi navzkriž.

Na Kraljevem trgu v Kjopenhavnu stoji cvetličarna s temle napisom na vratih: »Postreži si sam!« Na mizi leži cenik in ljudje prihajajo, si izberejo cvetlice, plačajo, si celo sami odštejejo drobiž iz blagajne, če plačajo z debelim denarjem — in nikdar ne manjka niti enega oera.

Ce gospodinja nima drobiža za mlekarico, ki pripelje zgodaj zjutraj mleko v mesto, ji položi zraven steklenico kar celo krono. Saj ve, da jo bo mlekarica zmenjala in da se ne bo živ krst doteknil drobiža.

V Oslu na Norveškem ni nič nenavadnega, če zagleda sprehajalec velik bankovec v parku na tleh. Še kamen bo položil nanj, da ga veter ne odnese, samo da ga bo lastnik laže našel.

Lepi Heleni je bilo 48 let...

...ko se je grški junak Páris zaljubil vanjo

All se mora ženska v zrelejših letih res zmerom umakniti mlajši? Zgodovina pravi, da ne!

Č. I. Pariz, oktobra.

Prepogosto je slišati iz ust štiri-desetletne ženske žalostno tožbo: »Stara sem!«

Tako podcenjevanje leži časih ko mora na ženski duši.

Ali je mar prav tožiti in pretakati solze za — mladostjo?

Ne, in še enkrat ne! Pogledjmo samo malce v zgodovino, pobrskajmo tam za slavniimi in velikimi ženskami, pa bomo videli, da je res tako. Sreča ne šteje let, a tudi ljubezen ni zgolj pravica mladih.

Kaj piše zgodovina

Lepi Heleni je bilo baje že 48 let, ko jo je Paris ugrabil, da je prišlo do trojanske vojne. Kajpada je od tistih dob preteklo že toliko vod, da je resnično težko pribiti, bržčas bo pa držalo, če primerjamo kesnejše zgodovinske podatke.

Starogrški državnik Periklej se je oženil z Aspazijo, ko ji je bilo 35 let; torej v letih, ko se njega dni ženske niso močile, pač pa je današnji dan zakon v teh letih nekaj navadnega. In vendar je Aspazija slovela takrat za najlepšo žensko na Grškem, tako da niti štirje križi niso škodili njeni lepoti.

Antonij je postal žrtev svoje ljubezni, ko je bilo Kleopatrin štiri-deset let. Diana iz Poitiersa je s 36 leti vjela v svoje mreže 18 let mlajšega kralja Henrika II.; a Ani Avstrijski so prisodili prvo mesto med evropskimi lepoticami, ko je bila že 38 let stara, štiri leta kasneje je pa postala Mazarinova prijateljica.

Ludovik XIV. si je izbral za ljubico 43-letno markizo de Maintenon. Njene slike izpod čopiča največjih slikarjev takratne dobe zgornjo pričajo o njeni lepoti. Markiza pa ni s svojo mikavnostjo samo kralja podjarmila, temveč tako rekoč vso Francijo. Let ji ni živ krst sponasal.

Večno mlada Mistinguette

Ninon de Lenclos je s sedemdesetimi leti imela cel roj oboževalcev; starost ni prav nič vplivala na njeno dobro voljo in na njeno

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Holandija: št. 1458-66. Den Haag: Francija: št. 1117-94. Paris; Luxemburg: št. 5967. Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

živahnost. Bila je lepa ko razcveta roža. Francoska igralka Marsova je s 45 leti očarala ves Pariz. V Charlotti v. Stein je videl sedem let mlajši Goethe ideal ženske. Takrat ji je bilo 34 let — bila je pa tudi v resnici najbolj gosposka in najljubkejša dvorjanka v Weimaru. Chopin, slavni poljski skladatelj, se je v Parizu zaljubil v 35 let staro George Sandovo.

Ali ni zanimivo, da so bile vse te slavne ženske hudo čez trideset?

Pariška revijska zvezda Mistinguette, ki jo se danes obožujejo in ji dvore, se je že pred davnim, davnim časom srečala z Abrahamom. Ni dolgo tega, ko je sama ponosno priznala, da jih ima že 65 — a gotovo veste, da ženska nikoli vseh let ne prizna...

Fotografski dokaz

L. Z. Newyork, oktobra.

Hladnokrven soprog je nedvomno Anglež Jim Downy iz Newyorka. Možno ima, to se pravi, je imel ženo, ki je malo preveč rada pogledala po zastavnih gospodih.

Zadnjič sta se peljala v New Orleans na izlet. Tam sta si našla taksi, da si ogledata mesto. Šofer, lep in mlad korenjak, jima je razkazal znamenitosti in se je prišel še drugo jutro ponujati, da ju popelje v okolico. Zakonca sta pristala.

Tako so se vsi trije odpeljali do nekega romantičnega mesteca nekaj kilometrov iz New Orleansa. Tam je mož izstopil in šel v trgovino kupovat razglednice, da jih bo pisal svojim znancom. Ko se je odpravil nazaj, je mahoma obstal: zagledal je svojo ženo v šoferjevem objemu.

Mister Downy pa ni zagnal krika. Mirno, kakor da se njega nič ne tiče, je vzel iz žepa fotografski aparat in ga naravnal na nezvesto ženo in šoferja in pritisnil. Onadva sta bila tako zaverovana drug v drugega, da ga se opazila nista. Potlej je mister Downy spravil aparat spet v žep in glasno stopaje zavlil proti avtomobilu, kakor da bi bil šele takrat prišel.

Se tisti večer se je prijavil na policijo, položil na mizo fotografski dokaz žene in šoferja, izposloval ločitev... in se vrnil sam v Newyork.

Aluminijaste dopisnice

Te dni je angleška pošta uprva dala v promet aluminijaste dopisnice. Za zdaj gre samo za poskus; ker je za izdelava takih dopisnic zelo poceni (kajpada so silno tenke) in se tudi po dolgih vožnjah in premetavanju sem in tja ne zmečkajo, je prav verjetno, da ne bo ostalo samo pri poskusu.

Pripomniti velja, da se dajo aluminijaste razglednice tiskati v več barvah, piše pa nanje lahko ne samo s črnilom, nego tudi s svinčnikom; porabne so celo za strojepis.

Reklama na Broadwayu

Ameriška dogodivščina

Mister C. W. Brown, šef reklame v tovarni lepote, je vzdihovaje sedel za pisalno mizo. Deset dni je bil na dopustu in se je ko martinček grel na žarkem solncu Kalifornije, zato ni čudo, da mu danes delo ni šlo izpod rok. A treba se bo spet privaditi dolgočasnemu vsakdanjemu delu!

Zdajci je vstopil ravnatelj.

»Veseli me, da ste spet tu, mister Brown,« je dejal, »za našo novo kremo »Snegolin« se morava pri priči pobrigati. Prodaja je tako padla, da je joj. Menda zato, ker ne delamo nič reklame. Jutri zjutraj želim brati v vseh jutranjihki reklamo. Najmanj četrt strani je mora biti. Potrudite se, Brown, da vam bo prišlo kaj pametnega na um, kaj pametnega, predvsem pa originalnega!«

C. W. Brown je grizel svinčnik. Slavo »Snegolinu« je bil že zdavnaj izpel, ničesar novega se

Njena iznevera

Francoski napisal
Claude Gevel

Pravkar sem se svojemu možu izneverila.

Saj nisem prva, ki sem to storila... toda jaz sem to prvič storila.

Tebi, dragi, se zdi to vsakdanje... Zame pa ni kar si bo di... Zdaj nisem več »poštena« žena... Pray lahko bi še bila, kakor jih je na tisoče drugih... Zvesto srce imam in moja duša ni vihrava. Da se je to zgodilo... tega ni samo tvoja zapeljivost kriva... Vse polno ugodnih okoliščin ti je pomagalo, kakor je to že navada v življenju...

In — moj mož? Nihče me ne mli, da bi se opravičila... Ob tej uri mi je samo do tega, da doženem vzrok svoje iznevere. Kdaj in zakaj se je porodila ta misel v meni? Zakaj, vsaka stvar ima svoj začetek. In če bi vse one nezveste žene pobrskale v svojem spominu, da bi našle vzrok za svojo nezvestobo, bi iz njihovih zgodb lahko kdo spisal

knjigo nauk za mladoporočene. Moja zgodba je taka:

Kakšnih osemnajst mesecev sva bila poročena. Osemnajst mesecev, ki sva jih preživela v sreči in zadovoljstvu. Možu sem bila strojepiska, tajnica sem mu bila, zjutraj sem ga spremljala v pisarno, opoldne sem prihajala ponj, na potovanju sem sedela poleg njega v avtomobilu, na vlaku... Najine počitnice so bile sanje... sanje od jutra do večera.

Bilo je v drugem letu najinega zakona, ko se je zgodilo... Na počitnicah sva bila; najela sva si majhno ribiško koč, kuhala sva, pomivala posodo, prala perilo... Dan pred našim odhodom je dobil Gira — tako sem ga klicala — brzojavko. Še tisti popoldan se je moral z brzcem odpeljati v Pariz. Jaz sem morala seveda še ostati, zakaj hiša, vrtniček in prtiljaga so bili še v neredu. Takrat sva se prvokrat ločila! Joj, kako tesno mi je bilo pri duši, ko sem spremlila Gira na kolodvor! Noč mi je minila brez spanja, od nestrpnosti

sem skoraj skoprnela. Na vse zgodaj sem se odpeljala še jaz. Nič me ni zanimala pokrajina, prav nič sopotniki! Samo n... sem mislila, ki me bo pričakoval na peronu in me bo stisnil na prsi...

Nenadoma je vlak sunkoma obstal. Kakor žoga sem priletela gospodu, sedečemu mojemu sedetu nasproti, v naročje. Kako se je revež prestrašil! Kovčegi so popadali iz mreže... šipe so za-rožljale... ljudje so zavpili... Stroj je bil skočil s tira in se zaril kakor krt z glavo v zemljo. Nič se ni bilo hudega zgodilo. Toda preden bodo delavci popravili progo, preden bo prosta druga lokomotiva, bodo minile najmanj tri ure; tako so nas tolažili spovedniki. Namestu da bi bili že o pol desetih v Parizu, bomo pač šele okrog pol enih!

Nesreča se je zgodila na odprti progi. Daleč naokoli ni bilo čuvajnice, nikjer telefona, nikjer brzojava. Ali bom še do-bila svojega Giro? In mračilo se je tudi že. Vsa obupana sem se zjokala v tistem kotičku svo-

„Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati“
kdor jih pokusi, trdi vsaki.

Kaj beremo in slišimo drugod

Kratke zgodbe in zanimivosti od vsepovsod

Izvir besede »tank«

(J. K.) Ta beseda je doma na Angleškem. Zdaj, v času vojne v Abesiniji, pač ne mine dan, da je ne bi srečali v časniških poročilih in v uradnih komunikacijah s fronte. Zato utegne zanimati, kakšnega izvira je prav za prav.

V prvotnem pomenu je tank navadna posoda; saj jo tudi pri nas rabimo, zlasti v avtomobilisti-ki (bencinski tank). A v kakšni zvezi naj bo posoda z modernim oklopnim napadalnim avtomobilom?

V »Frankfurter Zeitung« beremo razlago za to: Ko se je to orožje pojavilo prvič v svetovni vojni, so ga Angleži samo zato, da bi speljali nemške vohune, krstili za »bencinsko posodo«, t. j. tank. In ta označba je ostala do danes.

Po drugi, verjetnejši razlagi pa izvira beseda od izumiteljevega imena. Prvi tank je namreč napravil angleški inženjer Tom Tank Burrall.

Čast taki pošti!

K. K. Praga, oktobra.

Primarij bolnišnice za pljučno bolne v Cvikovu je dobil ondan od pošte to-le obvestilo:

»Vaša ekspresna pošiljka z dne 8. t. m. je bila premoč frankirana. Ker je šlo za krvno preizkušnjo in bi se sicer pokvarila, smo manjkajočo poštino sami dodali.«

Dokaz, da uradniki niso povsod samo suhi in neizprosni birokrati.

Skrivnostni partner

E. P. Pariz, oktobra.

Slavni francoski kipar Jules Desbois ni dosti hodil v družbo; edina zabava mu je bila biljard. Igrat ga je hodil v neko majhno predmestno kavarno. Tam se je seznanil z nekim gostom, ki mu je bil biljard takisto najljubša igra; tako sta ga igrala časih po cele ure.

Vsako leto se je nekajkrat zgodilo, da si je moral katero popoldne poiskati drugega soigralca. Njegov stalni partner se mu je opravičil vnaprej:

»Ne zamerite, jutri me ne bo, ker moram odpotovati. Do svidenja čez par dni!«

Nekoč se je pa kiparju stvar le zdela malo skrivnostna. Poklical je kavarnarja in ga vprašal:

»Kam pa ta gospod tolikokrat potuje in vsakokrat ravno za dva dni?«

»I, po svojih opravkih!«

»Kakšni so pa ti opravki?«

»Kaj res ne veste? Mož je krvnik!«

Zdaj pa zaleže!

T. z. Milan, oktobra.

Čudna pota hodi časih reklama! Lani je neka trdka propagirala svoj izum za uničevanje mrčesa z geslom: »Ubije temeljiteje.«

Letos smo brali v nekem dnevi-

ku oglas novega uničevalca mrčesa: »Ubije zares.«

A ker bi se tudi zares ugonobljenemu mrčesu utegnili zgoditi, da spet oživi, bi priporočili tole geslo, ker ne pripušča nikakega dvoma več:

»Sredstvo x. y. ugonobi mrčesa zares in za zmerom!«

(»Domenica«)

Slikar in otrok

R. P. Pariz, oktobra.

Mlad slikar je porabil poslednje lepe dni poslavljajoče se jeseni in se naselil s čopcem in paleto v parku Saint-Cloud. Tam je naslikal kos gozda z rumenkastim, odpadajočim listjem. Tedaj je pristopila k njemu punčka kakih osmih let in s »strokovnjaškimi« očmi pogledala slikarju.

Umetniku je njeno naivno zanimanje dobro delo; prijazno jo je vprašal:

»Ni posebno lepo, kaj?«

Mala se je nekoliko zmedla, vendar je vpludno odgovorila:

»O, je! Vaša slika bo zelo lepa... ko bo gotova.«

Umolknila je, potem je pa dodala:

»Treba je zmerom reči, da je slika zelo lepa, drugače je slikarju hudo...«

(»Jour«)

Kdor kolne, ga zapro

O. I. Newyork, oktobra.

Newyorško policijsko ravnateljstvo je izdalo naredbu, s katero prepoveduje preklinjanje na cesti in v javnih lokalih. Policijski uradniki smejo vsakogar aretirati, kogar zalotijo pri kršitvi te navedbe.

Če bi pri nas kaj takega napravili, bi najbrže zmanjkalo prostora na policiji, gostilne in kavarne bi pa prišle na kant.

Nelojalna konkurenca

Q. O. Pariz, oktobra.

Novico, da so ondan prodali v Hararju neko mlado abesinsko sužnjo za 330 frankov, so v nekaterih pariških krogih sprejeli z gnusom in ogorčenjem. V tem vidijo nov dokaz etiopskega barbarstva.

Res je, cena je zelo nizka v primeri s tarifami, ki jih imamo pri nas v Evropi in sploh v civiliziranih deželah. V Parizu je najnižja tarifa 800 frankov.

(»Canard Enchaîné«)

Amerika in Zeneva

Neki ameriški list je glede na večna pogajanja, razgovore, resolucije, predloge, nasvete itd., itd., ki prihajajo iz Zeneve, napisal:

»Zeneva je kavarna, kjer sta si dva gosta skočila v lase, zdaj bi pa radi vse goste prisilili, da bi zmetali drug drugemu kozarce in pepelnike v glavo.«

R. P.

Z obraza mu bere

L. p. Pariz, oktobra.

Bilo je v Rivolijski ulici. Nekli dvanajstleten deček je prislonil svoje kolo ob robnik pločnika in zavil v bližnjo trgovino. Zdejci se je pa vznemiril in se ozrl: kaj, če mu kdo ukrade kolo? Takrat je zagledal nekega elegantnega pohajkvalca; pogumno je stopil k njemu:

»Oprostite, gospod, ali bi hoteli malo popaziti na moje kolo, da ga ne bi kdo ukradl, ko bom kupoval?«

Gospod je pristal. Potlej se je pa nasmehnil:

»Mar se ne bojiš, da ti ga jaz ne ukradem?«

»O, ne!« je prepričevalno odvrnil fant. »Za takšne reči ste pregosposki. Takle ti pi ko vi utegnejo kakšen avto ukrasti, bicikla že ne!«

Brzjavka

O. P., Pariz, oktobra.

Nekdo je potrkal.

»Naprej!«

Brzjavni sel. Brzjavka.

S tresočimi se rokami jo odpreš. Potem se ti pa obraz razvedri. Nekdo ti je poslal vpludno sporočilo... vabilo prav za prav. A kdo je to vendar?

V drugo in tretje bereš tole kratko in vpludno sporočilo:

»Drevo po gledališču bomo zelo počaščeni, če pridete k nam na večerjo... na aveni-jo Champs-Élysées. Zmerom odlična postrežba.«

Podpisan je neki velik restoran.

Takšna je najnovejša oblika brzjavne reklame.

(»Jour«)

Ali bomo živeli 180 let?

Slavni ruski biolog profesor Lazarev trdi, da bi mogli. Učenjak je opazoval in študiral starce s Kavkaza, stare več ko sto let, in dognal krivuljo občutljivosti živčnih središč v možganih.

Po trditvah profesorja Lazareva je občutljivost živčnih središč pri otrocih enaka ničli, potem pa neprestano narašča do 20. leta. Tam se obrne in jame počasi padati, dokler ne doseže (teoretsko) pri 180. letu starosti spet ničle. To se pravi: po laboratorijskih izsledkih profesorja Lazareva je človeški organizem tako ustvarjen, da bi se popolnoma obrabil v 180 letih; zakaj telo živi in dela tako, kakor mu »zapovedo« živčni centri v možganih.

Vsaj v teoriji bi moral tedaj človek ućakati 180 let. Škoda le, da se v praksi že prej izgarja... T. z.

Ameriška stava

L. Z. Louisiana, oktobra.

Da so Američani udarjeni na stave, je znana reč. Ondan sta se dva prijatelja, J. D. Stoler in D.

pralo bi se samo z Radionom

Schichtov **RADION** pere sam

E. Collins, ustavila pred novo palačo louisianske vlade in si jo ogledovala.

»Ta palača je zelo dobro grajena,« je rekel Collins. »Prepričan sem, da bo stala še čez 500 let.«

Stoler se je zasmejal:

»Čez 500 let ne bo o njej niti sledu!«

»Jaz ti pa pravim, da bo še zmerom stala: staviš?«

»Stavim!«

Prijatelja sta šla k notarju in mu dala vsak po dva dolarja in pol, to je skupaj pet dolarjev, notar jih je pa naložil v louisianski mestni banki.

Teh pet dolarjev bo banka z nastalimi obrestmi vred izplačala leta 2435 dedičem tistega od obeh prijateljev, ki bo stavo dobil. Ne bo malo: okoli dve milijardi dolarjev (100 milijard Din); tako so vsaj v banki izračunili.

Kaj pa, če čez 500 let banke nikjer več ne bo?!

Bogat je svet...

J. K. Newyork, oktobra.

Neki ameriški statistik je s številkami dokazal, da je »svet za vse dovolj bogat in srečni vsi bi bili, če...«

...če bi s pametjo in smotreno obdelovali zemljo in pridobivali njena bogastva. Veste, za koliko ljudi bi zadoščalo bogastvo naše matere zemlje? Za 20.000.000.000, z besedami: za dvajset tisoč milijonov ljudi. »Za dvajset milijard srečnih ljudi,« zatrjuje statistik.

Zemlja premore komaj dve milijardi ljudi, to je desetkrat manj. In koliko med njimi je srečnih?...

Higiena na pošti

Q. P. Pariz, oktobra.

V »Jour« beremo: Včeraj sem kupil na pošti v Boetijevi ulici znamko za 50 centimov. Uradnik jo je položil predme s sliko navzdol.

»Pametno,« sem si mislil. »Nekaj tisoč bacilov manj!«

Med tem ko sem zalepljal pismo, je nekdo drugi zahteval znamko pri okencu. Uradnik mu jo je dal na enak način. Nalašč sem počakal nekaj minut. In glej: vsakemu kupcu je uradnik položil znamko z licem navzdol.

»Torej le ni naključje!« sem si dejal sam pri sebi. »Mož namenoma in s premislekom polaga znamke s sliko na marmorni parapet. Čudno, drugod še nikoli nisem tega videl.«

Res je: prodajalci znamk in trafikanti imajo vsi po vrsti grdo navado, da izroče znamke kupcu tako, da se gumirana stran dotika marmorja, lesa ali gumastega pladnjica, kamor nastevajo denar — ne misleč na to, da bo kupec potem polizal prah in na tisoče bacilov, ki se tam nabere od toll-kih rok; saj vemo, da vzlic vsem higijenskim nasvetom ljudje še zmerom sliinjo znamke z jezikom namestu s prsti.

Ali ne bi kazalo, da bi oblasti dale vestnega poštarja iz Boetijeve ulice za zgled tudi njegovim tovarišem, prodajalcem in trafikantom?

Morda bi se dala ta novost uvesti tudi pri nas.

Abesinska modrost

Najbolje kupiš z dobro puško.

Za pet kosov kamene soli dobili tolar, za petdeset tolarjev lepo ženo. (Sol je v Abesiniji velika redkost, dragocenejša skoraj od zlata. Op. ured.)

V kratkem izide v slovenskem prevodu

EPONALNA KNJIGA

Abesinija

NEREŠENI PROBLEM AFRIKE

Cena broš. Din 30—, vez. Din 40—

Naroča se pri založbi:

»DOM«, LJUBLJANA

Pfaff šivalni stroji že preko 75 let le kakovost!

Na ugodna mesečna odplačila!

IGN. VOK

LJUBLJANA, TAVCARJEVA UL. 7.

PODRUŽNICE:

Kranj, Novo mesto, Celje: Miklošičeva 2

Dobra roba se hvali sama, zato **Dr. OETKER**-ju ni potrebna reklama!

Dr. Josef Löbel

Za človeško življenje

Detektivski roman iz zgodovine medicine. — Prvi del: Sladkor

Prvo poglavje: V Strasbourgu operirajo psa

Kratka vsebina 1.—3. nadaljevanja

Asistenta dr. Minkowskega s strasbourške univerze je prosil njegov kolega, naj izreže nekemu psu trebušno slinavko, da se bo videlo, kako to vpliva na prebavo maščobe... Minkowski je to storil in dognal, da je pes zaradi operacije postal — sladkorno bolan. Operiral je še več psov: uspeh je bil povsod isti. Pri delu mu je pomagal famulus Weller, nadebuden študent iz Amerike.

Sladkorna bolezen je dognana!

Knjiga učenosti...

»Trebušna slinavka ali pankreas je podolgovat žlezast organ, ki tiči za želodcem; odvodi njegovih najmanjših žlezastih elementov so podobni slinavki v ustih in se strnejo v preliv, ki se vije z leve na desno po vsej dolžini tvorbe in se steka v dvanajstnik. Tjaka odvajajo sok, ki se napravi v žlezi in ima nalogo prebaviti maščobo zaužitih jedi; ta maščoba se namreč ne v ustih ne v želodcu kemijsko ne spremeni.«

»Ali je to vse?« je vprašal Minkowski.

Famulus je napeto premišljal.

»Nikar se ne trudite!« je zaslislal Minkowskega glas.

»Svojo glavič boste v Ameriki lahko še s pridom rabili; torej si je nikar ne ubijajte, mister Weller! Tudi se ne boste nič prida več domislili. Zakaj, to kar ste mi zdajle nabrenkali, je zares nekako vse, kar vemo do današnjega dne o tem delu našega telesa. Zapomnite si dobro: do današnjega dne! Odslej bomo vedeli kakopa nekoliko več, namreč to, da trebušna slinavka ne izloča samo navzven, v črevesje, o čemer ste pripovedovali, temveč tudi še drugače, navznotraj; ta izločba — pravimo ji »notranja sekrecija« — gre naravnost v kri. Ali vam je to razumljivo?«

Vprašane je zajecjal: »Tako prav razumljivo mi ravno ni, gospod asistent.«

...in asistentova lekcija

»Poslušajte tedaj in dobro pazite!« je rekel Minkowski in pogledal, kakor je nemara pogledal Sherlock Holmes, kadar je takole svojemu doktorju Watsonu presenetljivo preprosto in logično utemeljil, kako je po ogorku smotke dognal, da mora biti mož, ki ga je vrgel proč, bančni slepar. »Poslušajte tedaj: Rekli ste, če sem prav slišal, da je pankreas žleza, ki sčepa svoj sok po nekem odvodu v črevo. Kaj ne da?«

Študent je vneto prikimal.

»Dalje! — Če torej izrežemo kakšni živali to žlezo z odvodom vred — rekel bi, da sva to zadnje čase dovoljkrat doživela — izgubi žival svoj sladkor. Ali se mar to zato zgodi, ker se sok njene slinavke ne sčepa več v črevo? Ker torej njena prebava ni v redu?«

»Mogoče.«

»Nemogoče!« je zagrmel Minkowski in besno poskočil s stola. Z dolgimi koraki je tekal po sobi sem in tja, nazadnje se je pa ustavil pred prestrašenim famulom in ga zgrabil za gumb na beli operacijski halji. »Človek božji! Ali res ne razumete? Saj to je prav ono odločilno pri našem poslednjem poskusu, ki sva ga napravila s parabiotično strnjenima psoma! Eden od najinih »slamskih dvojčkov« je vendar takisto ostal brez slinavke; torej se ne sčepa v njegovo črevo nič soka več — pa vendar nima sladkorja! Ali mar zato, mislite, ker deli njegov dvojček z njim vsebino črevesja? Prav gotovo ne! Oba psa imata vendar vsak svoje lastno črevo in med obojima črevesjem ni prav nikake zveze. Edino, kar lahko dá kužek s slinavko tovarišu, ki je brez nje, je — svojo kri! Torej mora v krvi...«

»Torej mora v krvi,« je hlastnil študent po njegovi besedi, »torej mora v krvi nekaj biti, kar prepreči izločanje sladkorja!«

Mlademu možu se odpirajo oči

»Nu, vendar že!« je vzkliknil Minkowski že nekoliko krotkeje, »in tisto nekaj, ta snov, ki zadržuje sladkor, je mogla samo po trebušni slinavki priti v kri. Torej mora ta slinavka opravljati notranjo sekrecijo, biti mora krvna žleza. Drži?«

Famulus so se odprle oči.

»Seveda,« je zmedeno zamrmral. »Pankreas je krvna žleza, prav tako kakor ščitna žleza. Saj tudi ta ne izloča svojega soka navzven, temveč navznoter, naravnost v krvni obtok.«

Zdaj je razburjenje objelo Wellerja. Zakaj šele zdaj je popolnoma razumel smisel Minkowskega poskusov, šele zdaj se mu je posvetilo, kako veliko in pomembno je to odkritje.

Oči so se mu kar iskrile.

»Gospod doktor!« je kriknil, »saj potem niste odkrili samo ene stvari, temveč kar dve! In drugo odkritje je večje od drugega! Najprej ste pribili, da trebušna slinavka ni, kakor smo doslej mislili, zgolj prebavni organ, temveč da je vrh tega še pristna krvna žleza. Drugič ste pa dokazali, da uravnava sladkorno gospodarstvo v telesu.«

Minkowski je zagodel. »Dokazal nisem prav nič, samo domneval sem! Dokazano bo šele tedaj, ko se nam bo posrečilo preizkus na zgledu samem.«

»Kako neki boste to napravili, gospod asistent?« je vprašal famulus, neznanski se veseleč novega in zanimivega dela, ki ga čaka.

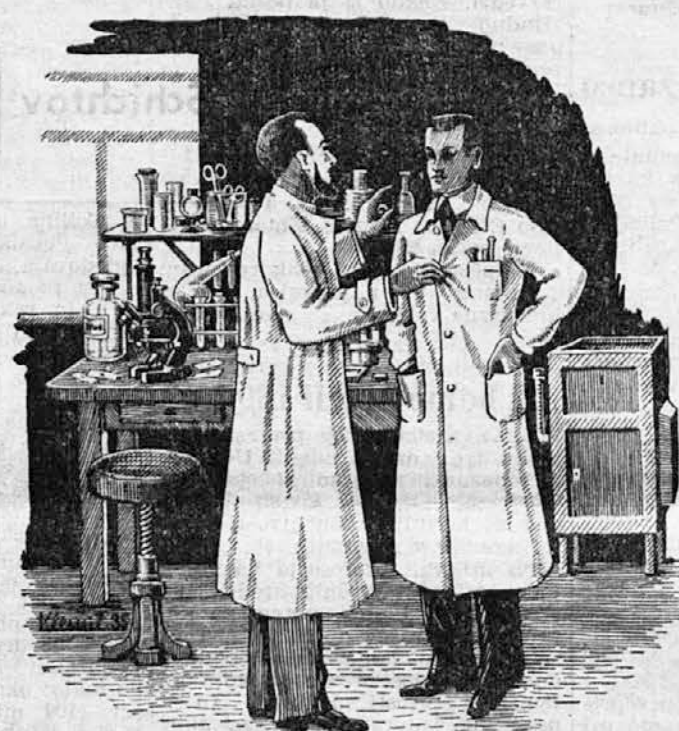
»To boste še o pravem času izvedeli, mister Weller. Vas se zdaj najprej tiče to, da bova potrebovala spet nekaj psov, in vaša prva sveta naloga bo, da nama jih kar najhitreje priskrbite. Zakaj zdaj pride najvažnejše: preizkusiti morava svojo trditve na zgledu. Zato tecite, dragi kolega, tecite, kar vas vaše mlade noge nesó, in priskrbite nama eksemplarjev za najin preizkus!«

Na lovu za psi

Ves v vnemi je planil famulus iz laboratorija.

Njegov mojster se je pa spet posvetil prekinjenemu delu. Glasno in veselo žvižgaje je sedel za mizo, snel ščipalnik izpred kratkovidnih oči in pokukal v drobnogled.

Pregledoval je preparat, ki ga je napravil iz izrezane trebušne slinavke. Videl je v njem one najmanjše, trebušni slinavki toli podobne tvorine in med njimi skrivnostne otočice drugega tkiva, ki jih je — natanko dvajset let je minilo od takrat — odkril in prvič opisal leta 1869 anatom Langerhans. Namena jim živ krst ni poznal. Tudi Minkowski ne, ko jih je danes, dvajset let po odkritju, zamišljeno opazoval. Še sanjalo se mu ni, da utegne iz teh »otočičev« izvirati ona snov, ki prehaja naravnost v kri in tam uravnava množino sladkorja. Niti na um mu ni prišlo, da jih bo

»Človek božji, ali res ne razumete?« Minkowski je zagrabil famula za suknjico.

zgodovina medicine nekoč povezala z njegovim imenom in njegovimi poskusi: zakaj kako neki bi mogel slutiti, da bodo kesneje nekoč iz teh Langerhansovih otočičev pridobivali insulin!*

Obsedla ga je zgolj želja, da bi svoje dognanje čim prej potrdil s preizkusom na zgledu samem.

Med tem si je njegov famulus brusil pete po vsem Strasbourgu, da bi priskrbel psov.

Tako so ga bili prevzeli poskusi, ki jim je kumoval, tisti, ki so bili že za njim, in tisti, ki ga še čakajo, da ga je zvečer, čeprav je bil na smrt utrujen od svojih potov, prijel poželenje, da bi mogel s kom o tem govoriti. In čeprav morda samo s svojo gospodinjo. Šele nekaj dni je stanoval pri njej; pred kratkim je bila odpravljena in je sprejela ameriškega študenta na stanovanje in hrano samo zato, da bo imela nekaj pribitka k vdovnini.

Ko je začel Weller pri večerji obema ženskama, gospodnji in njeni lepi bledikasti hčerki, ves navdušen pripovedovati o svojem delu, je seveda govoril tudi o svojem mojstru Minkowskem. Toda komaj je zinil njegovo ime, je mati odložila vilice in nož in se obrnila stran. Weller je opazil, da je nesluté dregnul v skrito rano.

»Poznava doktorja Minkowskega,« je tiho dejala hči. »S profesorjem Naunynom je prišel, ko sem stekla ponj, tisti poslednji očetov večer...«

Nastal je molk. Študent — čuvstven fant — je takoj zasukal pogovor drugam.

Tako torej Weller ni izvedel, da je bil mož njegove gospodinje, oče te ljubeznive deklice, tisti, ki je ob njegovi bolniški postelji prvokrat odkar je študiral medicino, gledal smrti v obraz; tisto noč, ko je spoznal Minkowskega.

»Preizkus na zgledu«

Drugo jutro na vse zgodaj sta koj pričela nove poskuse »okoli trebušne slinavke«.

Minkowski si je izbral drugi način dela kakor doslej. Prej se je zmerom skrbno trudil, da je slinavko do korena izrezal, zdaj je pa s premislekom puščal cele kose žleze v pasjem životu. Izrezal je sicer odvod,

* Zdravilo za sladkorno bolezen. V latinščini (medicinskem jeziku) in nemščini stvarno utemeljena besedna igra: otok, otočje = insula (nem. Insel).

posameznih ohlapkov pa ne. Uspeh je bil tak, kakor si ga je želel: poskusne živali niso zbolele za sladkorno boleznijo, če je ostalo v njih vsaj nekaj delcev trebušne slinavke.

In potlej je prišlo to, čemur je Minkowski rekal »preizkus na zgledu samem«.

Famulus je hotel vedeti, kaj se to pravi.

To ni nič drugega kakor ponovitev poskusov, samo z nasprotno plati, mu je pojasnil asistent; kontrola dobljenega rezultata v nasprotnem zaporedju razmišljanja.

»Če so moji sklepi pravilni,« je razlagal Minkowski, »je pankreas organ z dvema naloga: nekakšen sok sčepa v črevo, nekakšnega v kri. Da je prvi nalogi kos, jo moramo imeti v trebuhu, blizu črevesa; da drugo zmore, sme biti kjerkoli, na vsakem poljubnem mestu telesa! Zato bom prenesel trebušno slinavko iz njene domovinske občine na kolikor mogoče oddaljeno mesto, iz notranjščine telesa na njegovo periferijo, iz trebuha nekam pod kožo. Če moja trditve drži, bo žleza tudi tu opravljala svoje delo, bo tudi od tod sčepala svoj sok v kri, zakaj kri polje vendar povsod v telesu.«

»Ker pa tega soka kemijsko ne moreva dokazati, kako boste potem vedeli, ali ga pankreas sčepa tudi na svojem novem torišču?« je vprašal Weller.

»Pametno vprašanje!« ga je pohvalil Minkowski. »Iz vas bo še nekaj, dragi mister! Priznati moram, da tega soka kemijsko ne morem dokazati, ker ga sploh ne poznam. Pač pa poznam njegov učinek! Vem, da se tam, kjer je pričujoč, ne pokaže sladkor. In po tem ga bom spoznal. Če se mi bo posrečilo trebušno slinavko kamorkoli presaditi, deniva pod kožo, in če žival vzlic temu ne bo dobila sladkorne bolezni, bo resničnost moje trditve dokazana.«

In res se je pokazala resničnost te trditve; preizkus na zgledu samem se je popolnoma obnesel.

Že čez nekaj dni je veselo tekal po laboratoriju kužek, ki ni imel svoje slinavke več v trebuhu, temveč čedno in varno podšito pod samim kosmatim kožuščkom. In stari godrnjavi laboratorijski sluga se ni imel kaj več tožiti na njegove manire. Nič več vode ni popil ko njegovi tovariši, nič več vode ni spuščal ko njegovi tovariši, pa tudi nič bolj debel in nič bolj suhat ni bil od drugih: navaden, zdrav kužek je bil, brez sledu sladkorne bolezni!

Učitelj je ponosen na svojega učenca

Ko so ga spodobno predstavili šefu klinike, profesorju Naunynu, je bil ta neznansko vesel. Psička in uspehov, ki jim je tekla zibelka v njegovem laboratoriju in mu bodo prinesli slavo za vse večne čase.

»Iz vsega srca vam čestitam, dragi Minkowski!« je dejal skromno, vendar ne čisto brez ganjenosti, in stresal asistentu zmerom znova in znova obe roke.

»Veliko, pomembno in neminljivo je vaše odkritje! V knjigi nekega angleškega modrijana sem ondan bral lepe besede, da so tri pota, ki utegnejo rešiti človeka iz teme, ki blodi v njej: ali se sam pritipa skozi temo, ali pa sreča drugo roko, da ga vodi, ali si pa naposled sam prižge lučko, da mu razsvetli pot. — Vi, dragi Minkowski, se mi zdi, da ste šli po vseh treh poteh hkratu ali pa zapovrstjo. Najprej ste, v popolni temi tipaje, operirali nekega psa in dokazali, da lahko živi tudi brez pankreasa; potem vam je dal slučaj roko in vas je pripeljal iz goščave, v kateri smo tičali, ne da bi se nam le sanjalo, kakšen pomen ima ta organ; nazadnje ste si pa po modrem preudarku in s poskusi sami prižgali lučko, ki ste v njenem siju našli pot iz trde teme, v katero sta bila za nas vse zavito bistvo in vzrok sladkorne bolezni. Še enkrat, Minkowski: čestitam vam iz vsega srca na vašem odkritju, vam in kliniki, ki je ponosna na vas.«

Minkowski se je v zadregi nasmešnil in se nekam lesono priklonil. Srce mu je pa vriskalo, kakor more vriskati samo mlademu človeku, ki si je v svesti pošteno opravljenega dela in vidi, da je njegovo prizadevanje rodilo popoln uspeh. Doživel je ono neskaljeno srečo, ki je človeku tako redko namenjena.

Bolezen je dognana — a zdravilo zanjo?

Ko je profesor odšel, se zato ni mogel dalje strpeti v laboratoriju. Na hitro se je preoblekel, odšel s klinike in storil to, česar že več mesecev ni storil: asistent dr. Oskar Minkowski, ki je tičal sicer od jutra do večera v bolnišnici, je šel na sprehod — kar na lepem o belem predpoldnevu na sprehod.

Na promenadi, shajališču elegantnega strasbourškega sveta, je zagledal gospodično Ilzo — ono srčkan mlado damo, ki jo je srečal tisti pomembni večer pri Naunynu, ko se je v razgovoru z Meringom rodila prva spodbuda za vsa ona dela, ki so bila zdaj tako uspešno pri kraju.

Od tistih dob je ni bil več videl.

»Veste, gospodična,« je dejal po prvem pozdravu in se nasmešnil, »v bodoče ne boste mogli več norcev briti iz nas zdravnikov. Nič več nas ne bo treba biti sram pred vami, češ da ne poznamo vzroka sladkorne bolezni. Zakaj zdaj ga poznamo: pravkar sem ga odkril!«

»Res?« je navdušeno vzkliknila mala gospodična. »To je čuda lepo! Potem vam moram kar na hitro čestitati, gospod doktor. Vam in vsem ubogim bolnikom. Saj boste zdaj znali to hudo bolezen tudi ozdraviti?«

Minkowski je osupnil.

Ozdraviti? Čudno: na to še pomislil ni!

Dalje prihodnjic

Vse pravice slovenskega prevoda pridržane. Ponatis, tudi v izvečku, prepovedan.

KINO UNION

TELEFON ŠTEV. 22-21

Predstave:

ob delavnikih ob 16., 19.15 in 21.15 uri
ob nedeljah ob 15., 17., 19. in 21. uri

Pri siehernem programu nov zvočni
tednik z reportažo z abesinskega
bojišča in drugimi zanimivimi no-
vostmi!

Premiera grandioznega **alpskega** vefilma,
v glavni vlogi kralj planin
LUIS TRENKER
Partnerica:
MARIA ANDERGAST

Izgubljeni sin

Visoka pesem ljubezni do visokih Alp - do narave in domovine!

Napisala
BEATRICE FABER

po filmu
Metro-Goldwyn-Mayerja

prirejenem po romanu „Malibu“ pisatelja V. J. Hoyta

Vsebinska prvih petih po-
glavij: Na počitnicah v go-
rah Sierre Nevada je Toni Mar-
tinova s pomočjo mladega go-
zdarja Boba Aldena rešila dva
mladiča, mladeža jelena Mali-
buja in pumjega mladiča Gata.
Deklica ju misli skupaj odgo-
jiti. Njen oče piše knjigo o tem
zanimivem poskusu. Gozdar
Alden je pa opazil, da je Ga-
to skrivaj ukradel kure in celo
mladega prašiča. Zato je mo-
rala Toni obe živali izpustiti.
Čez dve leti se je spet vrnila
z očetom v gore, prav tistega
dne, ko sta se Malibu in Gato
spet po dolgem času srečala.

Šesto poglavje
PAST

Ko je Malibu dvignil glavo, se
je srečal njegov pogled z Gatom.
Trenutek sta strmela drug v dru-
gega in obstala kakor okamenela.
Tedaj sta pa nenadoma drug dru-
gega spoznala. Malibu je stopil ko-
rak dalje, Gato je pa prijazno
dvignil glavo.

V pozdrav sta se ovohala. Gato
je prevrgel kolenec in dvignil ša-

Oče je prikimal in oči so se mu
zasvetile.

»Da, da, toda pume so jim za
petami,« je navrgel z veselimi smeh-
ljajem.

Toni je prešerno odgovorila:

»Pred dvema letoma bi me bil
hudo zadel s to pripombo. Vem,
da bi bil takrat mislil na Gata.«

Zunaj po zasneženi pokrajini sta
v redkem gozdu vlekla Bergman
in Joe sani in metala z njih seno
ob pot. Ko sta prišla do Berg-
manovega posestva in krenila sko-
zi vrata, je Joe vrgel poslednji
kup sena v ogradi, prav na skrito
past.

Prav takrat sta Malibu in Gato
počasi stopala proti Martinovi ko-
či. Ustavila sta se pred plotom in
gledala v razsvetljena okna. Ne-
nadoma sta preskočila plot in ste-
kla do koč. Malibu je dvignil gla-
vo in pogledal hrepenče skozi
okno v sobo, kjer sta Toni in njen
oče sedela v udobnih naslanjajih.

Gato je pa stikal okoli hiše; ne-
mara se je bil spomnil lepih pre-
teklih dni. Ko je prišel do kuhinjskega
okna, se je vzpel in se za-
gledal v Sangsuja, ki je brisal ku-

David Copperfield
v filmu

Najslavnejši roman velikega an-
gleskega pisatelja Charlesa Dicken-
sa »David Copperfield« je sfilmal
Metro-Goldwyn-Mayer z velikim
trudom in velikimi troški. Zaradi
čim vestnejše interpretacije je
nadzoroval filmanje najboljši po-
znavelec Dickensovih del, angleški
pisatelj Hugh Walpole. V tem fil-
mu igra 65 samih izbranih holly-
woodskih igralcev, torej ga lahko
imenujemo delo priznanih umet-
nikov. George Zukor, režiser tega
mojstrskega filma, je zastavil zanj
vse svoje znanje, hoteč film izde-
lati tako, da bi v ničemer ne se-

Maureen O'Sullivan

pal. Sodelujoči glavni igralci: W.
C. Fields, Lionel Barrymore, Mau-
reen O'Sullivan, Madge Evans,
Edna May Oliver, Lewis Stone,
Frank Lawton, Freddie Bartholo-
mew, Elisabeth Allan in še drugi
so ga v njegovem stremeljenju
krepko podprli, tako da je film po-
stal zares prava mojstrovina.

Kini prinašajo

KINO UNION

Telefon 22-21

predvaja ta teden vefilma

»IZGUBLJENI SIN«

V glavni vlogi Luis Trenker. Veliki
film iz alpskega življenja.

Predstave ob delavnikih ob 16., 19.15
in 21.15 uri, ob nedeljah in praznikih
ob 15., 17., 19. in 21. uri

KINO SLOGA

Telefon 27-30

predvaja ta teden veliki film godbe
in humorja

»4 IN 1/2 MUŠKETIRJA«

V glavnih vlogah znani in priljubljeni
komiki: Verebes, Halmay, Wallburg,
Bressart, Szakall in Puffy.

Predstave ob delavnikih ob 16., 19.15
in 21.15, v nedeljo ob 10.30, 15., 17.,
19. in 21. uri

KINO MOSTE

predvaja v soboto ob 8., v nedeljo ob
3., 5. in 8. in v ponedeljek ob 8. film

»NEŠMRTNI LJUBAVNIK«

(Smrt na dopustu)
V glavni vlogi Fridric March.
Ze ime filma in glavnega junaka sta
najboljše poročilo za razgibanost de-
janja in potek filma.

Cene običajne, kakor tudi dodatki.

SOKOLSKI KINO VRHNIKA

predvaja dne 26. in 27. t. m.

»ZENSKA STRAJKAJO«

Vefilma, ki ga povsod predvaja z
največjim uspehom. Obilo smeha! Do-
polnilni program: Paramountov zvočni
tednik in krasen kulturni film.

KINO TALJA KRANJ

bo predvajal 26. t. m. ob 20.30 in pa
27. t. m. ob 16., 18. in 20.30 uri film

»ZVEZDA JE PADLA«

V glavni vlogi Josef Schmidt v svojem
največjem dunajskem filmu.

KINO RADIO, JESENICE

predvaja v petek dne 25. ob 8. uri
včeraj, v soboto dne 26. ob 8. uri
včeraj in v nedeljo dne 27. oktobra ob
3. uri popoldne in ob 8. uri včeraj lep
plesni in revijski film

»SEN, LEPSI OD LJUBEZNI«

Po ideji Nine Wilcox Putnam. V gl.
vlogah Jack Oakie, Thelma Todd, I. dr.
Dodatki: glasbeni film »Rubin« in
njegov orkester, ter najnovejši Pa-
ramount.

(Gl. štev. 36-40)

McGregor in Forsythe sta juna-
ško pretrpela strašne bolečine.
Mladenec Stone, še neizkušen in
premalo klen, si je pa bolečine
odkupil z nepredvidnim izdajstvom.
Muhamed-Kan je zvedel veliko
vojaško skrivnost in že nekaj dni
kesneje je napadel angleško od-
pravo in si prisvojil vse njeno
strelivo. Ko so mladi častniki sli-
šali to strašno novico, so vedeli,
da bo zdaj polkovnik Stone moral
napasti Mogalo. Hkratu so se pa
zavedali, da bo ta napad za An-
gleže usoden, zakaj Mogala je bila
nabito polna domačinske vojske,
oborožene z ukradenim angleškim
orožjem in strelivom.

Nestrpno pričakovani dan je
napočil! Ujetniki so zaslišali ben-
galske trobente in njihovem kli-
cu so sledili strelji. Tedaj so se
mladi častniki zdrznili. Dejali so
si, da je prišel zdaj oni trenutek,
ko je treba razbiti vrata njihove
ječe, steči k smodnišnici in jo spu-
stiti v zrak. Toda še preden so
razbili vrata, sta si Forsythe in
MacGregor prisegla, da ne bosta
živi duši odkrila Stoneovega iz-
dajstva. V naglici so vrgli kocko
in žreb je določil Forsythea za po-
žig. Toda MacGregor se je skle-
nil sam žrtvovati. S krepkim udar-
cem je pobil Forsythea na tla,
pograbil ročno strojnico in si pre-
bil pot skozi goste vrste sovražni-
kov. Težko ranjen se je z napo-
rom poslednjih moči dovelkel do
smodnišnice in zagnal vanjo go-
rečo baklo. Trenutek nato je za-
gledal strahovito eksplozijo. Stolz
je zletel v zrak, a pod njegovimi
razvalinami je izginil hrabri Mc-
Gregor.

Mladi Stone je s široko razprtimi
očmi opazoval to junaštvo — in
nenadoma je spoznal, da se je
McGregor žrtvoval samo zanj. V
tistem trenutku je pozabil na kru-
tost svojega očeta-vojaka in se je,
ne meneč se za nevarnost zagnal
v boj, da opere svoje izdajstvo in
maščuje junaško in velikodušno
McGregorjevo žrtev.

Bengalski sulicarji so se pod po-
veljstvom polkovnika Stonea pre-
tolkli do trdnjave. Eksplozija
smodnišnice je njihov položaj na
mah izboljšala, in čeprav so se
domačini kaj kmalu opomogli in
se še trše postavili v bran, je an-
gleška vojska zmagovito prodrla.
Muhamed-Kan je svoje vojake z
lastnim zgledom navduševal; zme-
rom je bil prvi med prvimi, zme-
rom je vskočil tam, kjer so se
vrste pretrgale.

Tedaj se je mladi Stone odločil
za obupen naskok. S svojo lastno
pestjo je hotel obračunati s sovraž-
nim poveljnikom. V ugodnem tren-
utku se je zagnal proti njemu
in ga z bodalom prebodel do mrt-
vega. Domačinski vojski je zaradi
poveljnikove smrti upadel pogum.
Bengali so zmagovajno vkorakali
v Mogalo.

Bengalski sulicarji, oblečeni v
paradne uniforme, s polkovnimi za-
stavami in godbo stoje vzravnano
ko sveče. Polkovnik Stone odli-
kuje hrabre častnike, ki so sulicarskemu
polku priborili zmago.
Prvi je poročnik Forsythe na vrsti.

»Poročnik Forsythe, Njegovo Ve-
ličanstvo vas odlikuje s kolajno za
hrabrost!« spregovori svečano pol-
kovnik in priprne mlademu častni-
ku odlikovanje.

Ko je stopil pred svojega sina,
mu je glas drhtel:

»Poročnik Stone, v imenu Nje-
govega Veličanstva vas odlikujem
s kolajno za hrabrost. Vaše ju-
naštvo pri Mogali je odločilo našo
usodo.«

Tretjega odlikovanja, McGre-
gorja, ni bilo v strumnih vrstah
mladih sulicarjev. Namestu njega
je privedel neki podčastnik — po
starem angleškem običaju — po-
kojnikovega konja.

»Nadporočnik McGregor,« je ga-
njeno izdaval polkovnik, »je mrtev...
Njegovo Veličanstvo odlikuje za
sveto stvar padlega nadporočnika
McGregorja z Viktorijinim križ-

Naš pravi domači izdelek!

cem... Pripnem ga na sedlo nje-
govega konja.«

Nikoli ne bo ponosni polkovnik.
Stone izvedel, kaj je storil njegov
sin v Muhamedovem ujetništvu.
To sta drug drugemu prisegla mla-
di Stone in Forsythe ob spominu
na junaškega McGregorja, ki se je
za nju oba žrtvoval...

Konec

»IZGUBLJENI SIN«

Slavni planinec Luis Trenker, naš stari zna-
nec, je zrealiziral veliki alpski film »Izgub-
ljeni sin«, v katerem igra tudi sam glavno
vlogo. Godbo je skomponiral Giuseppe Becce,
za glavno žensko vlogo je pa Trenker izbral
Marijo Andergastovo.

Film nam bo pokazal življenje drvarjev;
njihov vodja je Toni Feuersinger, ki ljubi
Barbo, pomaga očetu pri delu ali si pa pri
učitelju bistri glavo. Pozimi se smuča in je
celo tako drzen, da se prijavi za mednarodno
tekmovanje. Tam se zaljubi vanj neka bo-
gata Američanka in ga povabi s seboj na ne-
varno plezanje v gorah. Toni se a prijate-
ljem Jörgom in Lilliano Williamsom odpravi
na nevarno pot, ki postane zanj usodna. Na
spolki polici spodraneta Jörg in Lilliano,
Toni pa reši samo bogato Američanko, a
prijatelj mora žrtvovati. To ga tako raz-
žalosti, da odide v svet. V New Yorku postane
pomocnik pri nekem bokarju, in tam ga
slučajno pri neki predstavi najde Lilliano.
Toni se bežno zaljubi vanjo, toda ko jo hoče
poljubiti, zagleda na steni »solončno masko«,
izdelek Barbkinga očeta. Tedaj ga obide
tako hrepenenje po domovini, da še tisti
dan odpotuje iz New Yorka in pride ravno še
prav, da najde srečo v domači vasi.

Film bomo videli te dni v ljubljanskem
kinu »Union«.

Za mal' d'narja dost' muzke!

Plošče - gramofone izpo-
sojamo, zamenjavamo,
prodajamo in kupujemo
»ELEKTROTON«
d. z. o. z.
pasaža nebotičnika

»4 IN 1/2 MUŠKETIRJA«

Ljubljanski kino »Sloga« nas bo kmalu raz-
veselil s prezanjivim filmom »4 in 1/2 mu-
šketirja«. V tem filmu nastopajo sami znani
komiki, ki jih zlepa nismo videli toliko hkratu.
Film je prežet temperamentnimi popevki in
duhoviti dialogi. Dejanje je komično in
tako svojstveno zapleteno, da se mora sleh-
nerno gledalec do solz nasmejati nepričljeno
šalam Bressarta, Szakalla, Verebesa, Puffyja,
Halmaya in Wallburga.

Štirje mušketirji so štirje prijatelji-mu-
zikanje, »polovica« je pa prikupen pišček, ki
jim na koncu v odmev glasno zalaja.
Film je uglašil Brodsky. Imena neveste,
ki je tako lepa, da se bodo vsi vanjo zalju-
bili, pa ne povemo.

Kino Sloga

Telefon 27-30

Premiera burke, ki bo
razgibala vso Ljubljano

Toliko komikov, kot v tem,
še ni sodelovalo skupaj v no-
benem dosedanem filmu — evo:

Ernst Verebes
Tibor Halmay
Felix Bressart
Szöke Szakall
Huszar Puffy
Otto Wallburg

4 in 1/2
mušketirja

Predstave ob delavnikih
ob 16., 19.15 in 21.15 uri

Ob nedeljah
ob 15., 17., 19. in 21. uri

De. Malibu se je pa s smrčkom za-
letaval v njegov trebuh. Ko sta
se tako nekaj minut igrala, sta se
odpravila v gozd.

Martinova koč je bila tisto noč
slavnostno razsvetljena in veselje
je vladalo v njej.

Toni in njen oče sta pravkar po-
večerjala. Toni je čudno hrepe-
nenje vleklo k oknu; odgrnila je
zaveso in pogledala v noč.

Kri ji je zaplala v žilah, zakaj
spomnila se je Boba Aldena in
one prelepe mesečne noči pred
dvema letoma.

Bog ve, kje sta Gato in Malibu?

In kakšna je njuna usoda?

»Ali ni mar krasno zunaj?« je
rekla deklica z drhtečim glasom.

»Brrr! Zdi se mi, da je mrzlo!«

»Mislim, da so se jeleni že od-
pravili od tod, da si poiščejo so-
nih pašnikov.«

linjsko posodo in si polglasno pre-
peval neko kitajsko pesem.

Spet je bil vzel krožnik v roke,
tedaj je pa opazil zunaj okna Ga-
tovo glavo. Stresel se je od glave
do pet in tako obupno zavpil in
mahnil z roko, da je podrl cel ste-
ber skrbno zloženih krožnikov.

Toni je slišala ropot in stekla v
kuhinja gledat kaj je.

Prestrašeni Sangsu ji ni vedel od-
govoriti, kaj se je zgodilo.

Tedaj je sama zagledala lepo
Gatovo glavo v okenskem okviru.

»Gato,« je zavpila in stekla k
oknu, toda še preden ga je odprla,
je Gato oddirjal v noč.

Sangsu je s pridruženim dihom
opazoval Tonino početje; bil je
prepričan, da se je njegovi gospo-
darici do kraja zmešalo.

Nadaljevanje na 8. strani.

Njena velika ljubezen

PO FRANCOŠČINI PRIREDIL B. P.

2. nadaljevanje

Zdelo se mi je, kakor da bi njegove priprte oči iskale, kje me bodo zalotile na laži. Moje pojasnilo se mu je očitno zdelo iz trte izvito, zakaj — ustnice mu je zategnil porogljiv usmev nejevere.

»Za božjo voljo!« sem vzkliknila, »mar mi res ne verjame-te?«

»Se včeraj sem imel v rokah vaš poročni list,« je dejal počasi in s slavnostnim glasom namestu odgovora na moj obupni vzklik.

»Včeraj!... Moj poročni list!« Nisem si mogla pomagati: udarila sem v nesposojljiv smeh.

Bogme, stvar je bila vendarle malo preveč smešna.

Trdovratnost, s katero je ta človek vztrajal pri tem, da sem omožena, je postajala res že komična. V začetku me je prigoda nekoliko vznemirjala: komu neki je le ljubo, da mu ljudje nekaj podtikajo, kar res ni? Zdaj sem pa videla samo še zabavno plat te zadeve: notar, resen star možak, gre uganjat takšno, že na oko grdo neslanost!

Moj neugnani smeh je še zmerom kalil tišino mračne pisarne, ko je gospod Dupont hladnokrvno pozvonil svojemu tajniku.

»Prinesite mi spise o gospe Wintertonovi!« je ukazal.

»Prosim!«

Čez dve minuti je notar imel, kar je želel.

»Videti ste zelo gotovi svoje stvari,« je počasi dejal. »Jaz nisem zastran svoje nič manj. Kar pogledaj, kaj tu piše!«

»Povem vam, da je pomota...« Toda notar mi je skočil v besedo.

»Naj bo! Deniva začasno, da je pomota: zamisliva se torej nekaj let nazaj! Samo tega vas prosim, da mi poveste čisto resnico, čeprav nisem preiskovalni sodnik. Stvar je kar preveč resna, da bi jo lahko miselno pre-reševala. Vidim, mladi ste še, jaz sem pa star in izkušen človek; rad bi vam z očetovskim nasvetom pomagal in vam prihranil morebitne nevšečnosti.«

»Hvala vam,« sem ganjena dehnla. Vsa nepristna veselost me je minila, ko sem videla njegovo resnobo. »Vprašajte — odgovarjala bom.«

Popravil si je naočnike in obrnil dva ali tri liste v svežnju, dokler ni prišel do svojih spisov.

»Vaše ime in priimek sta pač ista kakor na pozivu, ki ste ga davi dobili?«

»Da, vse je prav, razen imena Arturja Wintertona.«

»Ze prav, ze prav! Ne tako hitro! Ali drži, da ste sirota brez očeta in matere?«

»Da, gospod notar. Oče mi je umrl nekaj tednov pred mojim rojstvom, mater sem pa izgubila pred desetimi leti.«

»To se vjema... Tule imam rojstna lista vaših staršev; vašega imam takisto. Dobil sem listine med Merheimovimi papirji. Možno ni bil ravno tenkoven v svojih poslih, toda priznati mu moram, da je imel v papirjih čudovit red; niti enega ne manjka.«

»Tem bolje; to nama bo iskane samo olajšalo.«

»Upajva! Poleg teh dveh rojstnih listov vidim tule izpisek poglavitnih izdatkov za vas,

ko ste bili še v samostanu: ti računi prenehajo pred štirimi leti.«

»Čudno! Saj je šele tri mesece tega, kar sem prišla iz samostana!«

»To bova pozneje pregledala... Dalje vidim tu listič o nekem Renéju de Forainu...«

»To je bil moj krstni boter,« sem pripomnila.

»Da, vaš krstni boter. Ta René de Forain je umrl leta 19...«

»Pred petimi leti.«

»Da, meseca februarja. Nu, med izdatki za vaše šolanje v samostanu vidim tu posebno potrđilo v znesku 5000 frankov za neko vožnjo na Angleško. Po tem takem ste bili leta 19... na tujem: tega bo tedaj kakšna štiri leta in pol...«

»Drži. Moj varuh me je hotel na silo spraviti za nekaj časa na Angleško, češ da se moram izpopolniti v angleščini.«

»Ali ste se sami peljali tja?«

»Ne, neka sestra je šla z menoj.«

»Ah! Z vami je šla?«

»Da... Ali je to kaj čudnega?«

»Smo že tam! Ali se spomnite, kateri mesec je to bilo?«

»V glavnih počitnicah, to je, med 20. julijem in 15. septembrom.«

»Ali se prav spominjate?«

»Kako se ne bi!«

»Tako, zdaj smo pa skup!« je zmagovalno vzkliknil notar.

»23. julija tistega leta ste se poročili z Arturjem Wintertonom: to dokazuje lista v vpisu vaše poroke v francoske civilne matice — o pristnosti tega vpisa je škoda izgovarjati besede — in prepis uradne listine, ki jo je napravil mister Bennett, odvetnik iz Londona. Iz tega prepisa vidim, da ste dobili deset tisoč funtov šterlingov dote.«

»Izključeno! To nisem bila jaz!« sem mehnično vzkliknila; kako velik je ta znesek, še pomislila nisem.

»Náte, sami pogledjte,« je odgovoril in mi pomolil oba papirja. »Vse je v redu; oporekanje ne zaleže nič. Če razumete angleščino, boste koj izpredvideli, da gre res za vas.«

Z neizrekljivo grozo sem strmela v strahotni listini, ki mi ju je notar potisnil v roke. Toda s pametjo ju nisem mogla brati; črke so mi kar plesale pred očmi. Sicer pa, čemu bi naj sploh brala? Ali mar ni bilo že to dovolj, da sem v sleherni vrstici srečala svoje ime in še ono drugo, Wintertonovo? To, edino to ime me je skelelo v obeh.

O, Bog! O, Bog! Saj ni mogoče! Omožena sem! Jaz sem omožena, jaz, ki še živ dan tako rekoč govorila nisem z moškimi! Jaz, ki mi je bilo srce nedotaknjeno kakor pri nedolžnem otroku!

Ali ni, da bi človek zblaznel?

Mahoma sem se čutila tako samo in zapuščeno... in solze so se mi vdrle. Bilo mi je, kakor da mi grozi velika nevarnost, pa nikogar nimam, da bi me varoval.

»Vidim,« sem mrtvo odgovorila in položila listini na mizo.

»Vidim, da sem na papirju poročena, vidim, da se z mojim imenom povsod družijo ono drugo ime; če še vi to trdite, bo po zakonu že tako. Toda prisežem vam, gospod notar, da ne razu-

mem, da ne vem, kaj to pomeni. To nisem jaz, ne, ne; saj ni mogoče, da bi bila jaz!«

Moje nehlinjene solze so gospoda Duponta očitno genile. Bodrilno mi je ponudil roko.

»Potolažite se, otrok! Če je pomota, jo bomo že našli. Ni vrag, da ne bi vsaj Winterton vedel, kako in kaj! Vprašali bomo njega.«

»A kdo naj bi bil vendar ta mož, ki mi naprtujete njegovo ime? Ali je Anglež? In pošten človek?«

Notar je skomignil z rameni.

»Edino kar vem o njem, je to, kar tu berem. In tu berem, da je književnik. Meni samemu se zdi ta pojem nekam širok. Toda sodeč po doti, ki vam jo je zapisal, mora že biti precej imovit; a tudi 30.000 frankov vzdrževalnine, ki vam jih pošilja že dve leti...«

»Kakšne vzdrževalnine? Niti franka nisem nikoli dobila od tega neznanca!«

»To je pa druga pesem! Iz tehle papirjev in iz Merheimovih zapiskov vidim, da vam pošilja vaš mož že dve leti po trideset tisoč frankov rente na leto.«

»Še centima nisem dobila — dokaz, da gre res za nekoga drugega.«

Notar je spet skomignil z rameni.

»Toliko drži,« je povzel nato, »da je Merheim londonskemu

saj bi vam sicer ne pošiljal vzdrževalnine. Šele pred nekaj dnevi sem dobil od njegovega odvetnika pismo, naslovljeno kajpada na Merheima, pa sem ga jaz odprl, ker imam po Merheimovi smrti pooblastilo za to. V ovitku je bil ček za pe-najst tisoč frankov za pol leta vzdrževalnine; obenem pa prosil odvetnik sporočila, kaj je z vami.«

»To mi je docela nerazumljivo.«

»Kako naj bi le bila pomota v osebi, ko je pa vaš varuh sam posredoval med vami in vašim soprogom?«

»To bi lahko samo Merheim pojasnil.«

»Da, on bi lahko še več stvari razčistil. Njegova smrt je za vas posebno nedobrodošla, saj bi vas utegnil spomniti tega ali onega, ko pa vi ničesar ne veste.«

Zamislila sem se. Nekaj minut sva oba molčala.

Notar mi ni prav verjel, četudi tega ni hotel naravnost pokazati; take reči človek čuti.

Premišljala sem na vse strani, kako naj mu za božji čas do-razem, da govorim golo resnico, toda nič pravega mi ni prišlo na um.

Tedaj sem se domislila.

»Ali nisem s poroko postala samostojna?«

»Seveda ste!«

»Kako si potem razlagate, da sem ostala v samostanu vse do polnoletnosti?«

Z neizrekljivo grozo sem strmela v listino, ki mi jo je notar potisnil v roko.

odvetniku že dvakrat potrđil prejem po trideset tisoč frankov. To je torej vendar dokaz, da je vaš varuh vedel o vaši poroki in o Arturju Wintertonu tudi.«

»Zmešalo se mi bo!« sem kriknila in se prišla za čelo, ker mi je hotelo glavo raznesti. »Kako, za božjo voljo, naj vas prepričam, gospod notar? Pravite, da sem se poročila 23. julija leta 19...?«

»Da.«

»Zdaj me pa vi poslušajte: meseca oktobra tistega leta sem delala v Rouenu skušnjo na gospodinjski šoli. Vprašajte usmiljenke; potrdile vam bodo, da sem bila pri njih v šoli in ostala tam do polnoletnosti: torej se takrat nisem mogla poročiti, kakor vi trdite.«

»Usmiljenke bodo lahko povedale samo to, kar same vedo. Takrat pa, ko ste bili v Londonu, ste se lahko brez njihove vednosti...«

»Omožila?« sem vzkliknila ogorčeno.

»Morda se še sami niste zavedali posledic... mogoče ste to napravili iz objestnosti... iz lahkomiselnosti — kaj vem! Morda se je tudi kdo polgal z vašo neizkušnostjo!«

»Toda prav tako je lahko mogoče, da se je katero drugo dekle izdajalo zame! Zakaj ne pogledate zadeve s te strani?«

»Ker je pač pribito, in to tudi sami priznate: da ste bili takrat v Londonu, ko se je Artur Winterton poročil... z vami.«

»Bila sem tam, to je res,« sem malodušno priznala.

»Še nekaj takisto drži, namreč to, da je gospod Winterton trdno prepričan, da je vaš mož,

spe Wintertonove v svoj žep, zato je pa velikodušno iz svojega plačeval oskrbovalnino za Renato Morandovo. Kaj porečete na to, gospod notar?«

Notarju se je zresnil obraz.

»Prav imate,« je potrđil. »Tu nekaj ni v redu.«

»Ali zdaj vidite?« sem vzkliknila zmagovalno. »Vprašajte samo usmiljenke: povedale vam bodo, da so zmerom v redu dobivale vzdrževalnino zame, za Renato Morandovo.«

»Razčistiti moram to stvar,« je z nenadno odločnostjo izjavil notar in vstal. »Če se pokaže, da je Merheim 1. pošiljal samostanu denar za vas, ne da bi bil to zapisoval, 2. da je sam spravljal velike zneske, namenjene vam, in 3. da kot varuh ni uredil svojih računov z vami, čeprav je vedel, da ste poročeni — utegne to še marsikaj pojasniti. Dejstev seveda ne bo mogla nobena sila na svetu ovreči.«

»O, gospod notar, kako si želim, da bi čim prej razčistili to stvar!«

»Ne zanašajte se preveč, otrok moj!...«

»O, vem, gospod notar, da bo šlo posreči; potem mi boste vsaj verjeli!«

Notar se je nasmehnil. Počasi je spet sedel.

»Saj vam že zdaj napol verjamem,« je dejal z očetovsko ljubeznivostjo.

»Res?« sem vzkliknila in novo upanje me je obslo. »Tak nič več ne trdite, da sem poročena?«

Stari gospod se je dobrodušno zasmehal in zmajal z glavo.

»Nikar tako naglo, hčerka moja! Kar se poroke tiče, se ne da nič spremeniti; ta reč je pribita. Toda vemo se mi zdi, da je nekdo izrabil vašo neizkušnost in naivnost. Kdo je le to bil? Kako? V kakšnih okoliščinah? Sama vprašanja, ki vam pri najboljši volji ne vem nanje odgovora. Toliko je gotovo, da imate moža, čeprav ga ne poznate; še več: do današnjega dne niste od te poroke imeli nikake koristi, ne v denarju ne sicer.«

»A kaj naj zdaj storim? Kaj mi svetujete?«

Notar se je zamislil.

»Dajte mi osem in štirideset ur časa za premislek. Med tem bom skušal zbrati dokaze za oporo vaših trditev. Govoriti moram še z dr. Bordetom, ki ima takisto Merheimovo zadevo v rokah. Pridite spet čez tri dni ob tej uri, dotlej bom gotovo kaj izvedel.«

»Bog naj vas usliši! Ko bi vedeli, kako težko že čakam, da se ta poroka razveljavi!«

Notar se je nasmehnil.

»Nekam hudo se vam mudi! Preden mislimo na to, poskušajmo rajši dognati, kako je s to vašo poroko!«

Vstal je in me spremil do vrat.

»Nič naj vas ne skrbi, drago dete! Mogoče je vse skup preprostejše, kakor sami mislite. Toda naj bo že kakorkoli: vaše gmotne razmere so zdaj ugodnejše, kakor se vam to minuto zdi.«

Krepko mi je stisnil roko in se poslovil. Sama ne vem, kako sem prišla na cesto. V glavi se mi je kar vrtelo, saj sem doživela v tej kratki uri toliko, ko še nikoli dotlej.

Poročena sem! Neizpodbitno poročena — a svojega moža niti ne poznam!...

3

Na cesti

Na grad sem se vrnila še tisti popoldan. Seveda sem morala gospe takoj do pičice povedati, kaj sem izvedela pri notarju.

Gospa Narbonne je bila drugače zelo dobra ženska, le nekoliko prestarokopitna morda. Moje pripovedovanje je poslušala nekam hladneje kakor po navadi.

Morda me je Kristina obirala, ko me ni bilo doma? Ne vem. Le toliko vem, da mi je skoraj pri vsakem stavku ogorčeno padala v besedo.

Izvrsten je Dr. OETKER-j a glas, prodril je v najmanjšo gorsko vas!

Za god in praznik mati dobro ve, otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!

V naročju sreče • roman

PO-FRANCOŠČINI • PRIREDIL • L. A.

35. nadaljevanje

Suzana se ni mogla premagati in mu je v obraz povedala vse dvome, ki so jo zadnje čase dajali na stran njega. Starec ni bil užajen; pri priči ji je ponudil, da jo vzame s seboj v Otokarjevo ulico, da se bo sama lahko prepričala, ali se je res preselil od ondod in ali je res on tisti, ki ga je tako velikodušno rešila iz bede in pomanjkanja.

Mladji ženi je bilo tisti mah žal, da je dvomila o njem in o Saši; toda srce ji ni dalo prej miru, dokler ni dobila še tistega dne dokaza o Saševi poštenosti in iskrenosti.

Potem je šla skupaj s svojim očetom na Saševo prejšnje stanovanje, ki je bilo še zmerom pripravljen za njega. Tam je tudi prenočila. To je bila po tolikih tednih telesnega trpljenja in srčnega gorila prva noč, ki jo je prebila v nekajeni sreči in miru. Drugo jutro je šla s svojim očetom v kapelico v Ruskem parku. Tamkajšnji pravoslavni duhovnik ji je svečano potrdil, da je res cerkveno poročena s knezom Nižinskim; pokazal ji je tudi cerkveno knjigo, v kateri je v njenem podpisu.

Njena druga pot je bila k baronici Smolenski. Gospa jo je sprejela zelo ljubezljivo in ji je povedala, da je redno poročala svojemu bratranču v London, kako je Suzano; novice o njej je dobivala iz samostana, čigar redovnica je stregla mladi ženi med boleznijo.

Ta zavest, da je ni Saša niti trenutek pozabil in da je v vsakem pismu s skrbjo povpraševal po njej, je Suzani vrnila zaupanje v bodočnost. In njena vera v srečo je tako zrasla, da se ni mogla premagati in je z meje poslala svoji mamehi razglednico. Napisala je pa samo te besede:

Odhajam srečna svojemu možu naproti... Hvala!

Podpisala se ni, prepričana, da bo gospa Kreugerjeva razumela. Razglednica je naslovno zares razveselila. Od kar je njena pastorka odšla, jo je neprestano grizala skrb, kaj bo z njo; Suzanino sporočilo ji je odvalilo kamen s srca.

Le ena beseda na lakonski dopisnici ji ni hotela prav v glavo: »svojemu možu«, ji piše Suzana (Kreugerjeva žena si je rekla, da to ne more biti nihče drugi kakor knez Nižinski); ali ni to malo prenaplajeno? A brž se je potolažila; dekletu se je najbrže zdelo premalo, če bi napisala samo »zaročeneu« — si je dejala — a morala je hotela s tem tudi njo bolj pomiriti. Če je bil tak njen namen, ga je prav gotovo dosegla.

Kreugerjeva žena se je vprašala, ali naj možu pokaže Suzanino pisanje. Pri njem človek nikoli pravega ne ve; kdo ji je porok, da ne bo vzkipek in v svoji jezi napravil kakšne neumnosti? Toda ko je videla njegov od skrbni razoran obraz, ni več strpela.

»Poslušaj,« mu je rekla, »obljubi, da ne boš meni nič tebi nič oddiral iz Karlovih Varov in da ne boš nasprotoval Suzaninim namertom — pa ti povem novico, ki je boš vesel.«

»Kar govoriš!« je s trudnim nasmehom odvrnil mož. »Nimam več volje kljubovati svoji hčeri; naj se poroči z njim, ki ga ljubi. Samo da mene ne bi sovražila, potem mi bo pa vseeno, ali je njen izvoljenec ubog ali bogat, v službi ali brez nje; saj imam jaz dovolj denarja za njega in njo.«

»Nu, pa preberi!« je zmagovalno vzkliknila žena in mu pokazala razglednico.

Millijonar je hlastno prebral. Nato se je osuplo obrnil k ženi:

»Kako to, da je t e b i pisala in ne meni? In zakaj ta 'hvala'?»

Žena se je spustila v razigran smeh.

»Zakaj, vprašaj? Ali se še spominjaš onega čeka na 50.000 kron? Da veš: niti vinarja nisem takrat

izgubila pri kvartah; denar sem dala Suzani par dni pred njenim odhodom.«

»O, kako dobro si to napravila! Tako vsaj ni ostala brez denarja! In ganjeno je svojo ženo objel. »Boljša si od mene, ženka moja! A zakaj si si izmislila izgubo pri igri? Zakaj mi nisi naravnost povedala?«

»Morala sem najti kakšno pretezo, da si izprosim malo večji znesek, ko si pa njej prošnjo odklonil...«

»Čudovite ste ve ženske! Na vse mislite!«

Pomel si je roke, ves vesel, da se je vse tako srečno obrnilo.

»Vidiš, ženka, zdaj sem miren. Od kar vem, da je z denarjem oskrbljena, se ne bojim, da ne bi kmalu dobili dobrih novic od nje. Dekle ni od muh, moram ji priznati; vidi se, da se je vrgla po meni. Zanj se ne bojim; če bo videla, da mož, ki si ga je izbrala, ni zanj, se mu ne bo dolgo uklanjala. Zanesem se na njen ponos.«

Kreugerjeva žena ni odgovorila. Skušala si je priklicati v spomin visoko, možato postavo... z zaslanjanimi sinjimi očmi... z malee oholo dvignjeno glavo. V duhu je videla moža, ki je združeval z neizmerno korektnostjo vse to. Šofer? Zdravnik? Knez? Nič več ni vedela, kaj naj si misli. Zadnje tedne ni zamudila nobene priložnosti, da ne bi povprašala po vseh mogočih Rusih, živčih v Pragi v izgnanstvu; nobeden ni bil pravi. Med njimi so bili baroni, grofi in dva, trije knezi — tistega, ki ga je iskala, ni bilo med njimi.

Lepi in skrivnostni Jean je bil izginil, kakor bi se bil vdrl v zemljo...

XVIII

V veliki bolnišniški sprejemnici, polni čakaajočih mater z bolehlavimi otroki, posajenimi na lesenih klopih, se je Suzana stisnila v kot.

Trudna od vožnje, še vsa slabotna od prestane bolezni, je sedela nepremično, naslanjaje si glavo na belo pleskani zid.

Njene velike črne oči so v čudni vročici gorele iz shujšanega obraza: to nestrpno čakanje tik pred ciljem je bilo huda preizkušnja za njene izmučene živce.

Pripeljala se je bila že prejšnji večer in je hotela kar koj poiskati kneza Nižinskega, pa ni mogla k njemu. Povedali so ji, da ima zdravnik sicer posebno hišico na drugem koncu bolniškega vrta; stanovanje v njej je že popolnoma urejeno in samo čaka stanovalca, toda iz neznanega vzroka se knez še ni maral preseliti vanj. Dal si je opremiti svojo sobico kar v bolnišnici in je tam tudi spal, v soseščini svojih bolnikov.

Ker je bil vstop v bolnišnico dovoljen le ob sprejemnih urah, so obiskovalki priporočili, da naj pride drugo jutro kakor drugi bolniki in počaka dr. Nižinskega v čakalnici. Bil je ravno dan otrok; rekli so ji, da bo sredi med čakaajočimi materami hitreje prišla na vrsto.

Suzana je tedaj prišla. Nekoliko ji je bilo nerodno, ko je zagledala toliko ubogih mater, ki so prišle po brezplačni zdravniški pregled za svoje bolničke; zato se je stisnila v kot in napol v zadregi napol radovedno opazovala zanj nenačuden prizor.

Zdajci je pa vztrepetala. Sreče ji je začelo razbijati, da jo je hotelo zadušiti.

Na drugem koncu dvorane so se bila odprla vrata in na pragu se je prikazala visoka postava zdravnika dr. Nižinskega.

Suzana se je vgriznila v ustnice, drugače se ne bi bila mogla premagati in bi ga bila poklicala. Ne, rajši bo počakala, da konča pregled.

Tudi matere je neka nevidna sila vrgla pokoncu, ko so zagledale zdravnika. Vse so ga že poznale; če je bilo mlademu zdrav-

niku treba dokazov o njihovem zaupanju in spoštovanju, jih je moral brati z njihovih ozarjenih obrazov in iz razširjenih rok, ki so se iztezale proti njemu.

Suzana je videla, kako je z enim samim prodrljivim pogledom objel vse te otroške obraze, spačene od bolečin.

Z njim so bili še dva asistenta in štiri strežnice.

Potrpežljivo in ljubeče se je zdravnik sklanjal k otrokom, izpraševal njihove matere in dajal navodila strežnicam.

Ves zaverovan v svoje delo še ni opazil ženske postave, ki je še zmerom sedela nepremično na drugem koncu sprejemnice. Pri neki priložnosti je pa docela slučajno pogledal tja.

Ali se mu je zazdela ta postava znana, ali je njena nepremičnost zbudila njegovo pozornost? Pogledal je še enkrat, to pot natančneje. Tedaj mu je vsa kri izginila z obraza.

Mladi ženi je bilo, kakor da bi se bil njegov pogled zavrtal v njene oči; zdelo se ji je, kakor da jo je ošinil z istim ostrim jeklenim pogledom kakor takrat v praškem parku, ko jo je videl v družbi z njenim bratrančem.

Toda to je trajalo le trenutek. Čeprav je bil zdravnik bled kot zid, se ni drugače z ničimer izdal. Obrnil se je k dečku, ki mu je bil najbližje, obenem je pa pomignil strežnici.

Plavalasa miss je prikimala in trenutek nato krenila proti Suzani.

V 24 URAH

barva, plista in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

Izvolite za menoj, gospa: doktor je rekel, da naj vas odpeljem v njegov kabinet.

Suzana se je nasmehnila. Ni se bila še prav vrnila k Saši, pa je vendar že čutila, kako se širi nad njo njegova pokroviteljska roka.

Šla je za strežnico; toda preden je prestopila prag njegovega kabineta, se je obrnila k mlademu Rusu in se mu plaho in drobno nasmehnila v pozdrav. In zazdela se ji je, kakor da bi se bil njegov trdi pogled ublažil.

Knez Nižinski je bil preveč razburjen, da bi mogel s pridom nadaljevati bolniški pregled. Preden je minilo deset minut, je prišel v svoj kabinet.

Na pragu je postal in se zagledal vanjo. Njegovo zdravniško oko je pri priči uzrlo simptom komaj prestane bolezni: bledico njenega shujšanega obraza.

»Uboga moja Suzanica!« je šepnil z neskončnim sočutjem.

»Kako hudo si morala biti bolna!« Opotekla se je k njemu.

»Ljubljeni moj Saša!...« Razširil je roke in jo prestregel, vso držeč jo ko preplašeno ptičko.

Tedaj šele si je dala njegova zadržana bolest duška v nežnem očitku:

»Zakaj te tako dolgo ni bilo? Zakaj mi nisi nič pisala?...«

»O, ne obtožuj me, ne očitaj! Ali sem jaz kriva boleznij in brezumja? Saša, ljubi moj Saša, odhitela sem k tebi tisti trenutek, ko sem lahko vstala!...«

»Kako dolgo... boš ostala?« je vprašal komaj slišno, skoraj s strahom.

»Za zmerom vendar! Mar nisem tvoja žena? Mar se nisem vsemu odrekla, samo da lahko ostanem pri tebi?...«

Tedaj je mladi mož sklenil roke okoli nje, ki mu jo je usoda vrnila. Z neskončno nežnostjo se je sklonil k njej in njune ustnice so se

strnile v večni pesmi ljubezni... Prerokba rdeče vedeževalke se je izpolnila: ozdravljenje je bilo vstajenje in srečna zaljubljenca sta stopila v življenje, s srcem ob sreči, z roko ob roki, polna brezmejnega blaženstva...

Stirinalet dni nato je Suzana pisala svojemu očetu. Ko je milijonar dobil njeno pismo, se mu je odvalil kamen s srca. Moral ga je brati še enkrat:

»Dragi oče!

Srečna sem, ker vam lahko sporočim, da sem se poročila s knezom Aleksandrom Nižinskim.

Cerkveno sva se sicer poročila že pred tremi meseci v ruski kapeli v Pragi. Potem je pa prišla moja bolezen in z njo drugi dogodki, tako da sva šele zdaj mogla urediti vse poročne formalnosti tudi pred civilno gosposko.

Tri dni je tega, kar sem pred Bogom in pred ljudmi žena moža, ki je moje vse. Oče, srečna sem kakor še nikoli!

Moj mož vodi veliko bolnišnico in je napravil že mnogo dobrega za bolnike. Z bolnišnico ima pogodbo, ki nama jamči za deset let lepo življenje brez hudih skrbi in pomanjkanja...

Oče, sama sebi se zdim ko majhna princesa; ne morem vam povedati, kako srečna sem, da smem živeti preprosto življenje zdravega svojega dobrega in ljubljenega moža.

Če bi kdaj pozneje hoteli pozabiti, da ste bogati, bom srečna, oče, ako vam bom mogla razkazati vso prelest svojega novega življenja.

Dotle pa sprejmite vi in mati

Parlament „Družinskega tednika“

Kako naj se kmetu zares pomaga?

Danes priobčujemo še tiste odgovore na gornje vprašanje, ki so zaradi pomanjkanja prostora morali v prejšnji številki izostati.

*

»Gorenjki« predlogi

Da se našemu kmetu zares pomaga, je treba dvojnega izboljšanja sedanjega stanja:

1. naj zniža kmetu mnogo previsoke davke in jih poviša kapitalistom, ki lahko plačajo;
2. naj odredi stalne minimalne cene in obenem poskrbi za trge, odnosno izboljša izvoz kmetijskih pridelkov. Preprosto naj uvoz takih proizvodov, ki jih ima država sama dovolj. To so razni mesni izdelki, mesne in sadne konzerve itd., četudi bi bili le-ti cenejši.
3. naj zniža cene specerijskemu in manufakturnemu blagu, da bo pravičnejše razmerje med cenami tega blaga in med cenami poljskih pridelkov.
4. naj poskrbi za boljše kmetijsko izobrazbo. Dovolj je kmetijski mladini 6 let splošne izobrazbe, zadnji dve leti naj bi služili izključno kmetijskiemu poklu; učili naj bi najboljši strokovnjaki.

b) Kmet sam naj pa gleda: 1. da se poveča produkcija kmetijskih pridelkov. Pred vsem naj kmet gleda na kvaliteto, ker je od nje odvisna višina prodajne cene. V tem oziru se le premnogo greši in pri večini kmetov se sliši vzdih: »Saj se ne plačala!« Prema-lo vere in zaupanja je v njih. Izboljšanje semena, sadik, obdelava zemlje s preizkušenimi gnojili, vse to mnogokrat povrne trud in stroške. — Pa so še druge panoge, za katere bi se kmet lahko bolj zavzel. To so umno sadjarstvo, čelbalarstvo, perutninarstvo, — pred vsem pa živinoreja, ne samo goveda in prašičev, ampak tudi ove in koz.

2. Kmet naj gleda, da po možnosti vse doma pridelava, kar potrebuje. Včasih, ko so sejali lan in konopljo ter redili ovce in kaze, so tudi vso obleko in čevlje pridelovali doma. In je bila taka obleka trpežnejša in primernejša od današnjih svilenih nogavic in čunfaste kotenine. (Hrvatje so nam lahko v zgled!) S prejo je tudi vsa romantičnost zimskih večerov izginita.

3. Kar se tiče organiziranja, je celo delavec na boljšem od kmeta. Kaj je treba toliko prekupčevalcev, ki ves dobiček pobero! Naj bi organizacija poskrbela, da kmet direktno prodaja in tudi sam spravi dobiček. Seveda imamo razne kmetijske družbe, toda kmetje so še vedno preveč nezaupni in samozvoji. Zato pa tudi delavcev po kmetih manjka, ker nimajo nikakršnega zavarovanja za bolezen in starost.

Dobro bi bilo ustanoviti nekaj »gospodarskih skladov« ali nekakšno

takisto iskrene poljube od vaše ljubeče vas
Suzane.

Ko je stari tovarnar v drugo prečital to pismo, bi bil najrajši poskočil do stropa, tako je bil vesel.

Njegova hči je postala kneginja! Kdo bi si bil le kdaj mislil!

Kakor bi mu bilo šele dvajset let, je stekel v sobo svoje žene.

»Pomislil, Suzana mi piše! Poročila se je! Ugeni, če moreš, kaj ti bom zdajle povedal! Kje boš neki ugenila! Nu, vsaj poskusi: kaj misliš, kaj je njen mož?«

Žena se je nasmehnila. Ime kneza Nižinskega ji je bilo na koncu jezika, toda videč toli otroško veselje na moževem obrazu, mu ga ni marala kaliti.

»Vidiš, da ne ugameš: Suzana je postala kneginja! Zdravnika je vzela za moža, kneza Nižinskega, ki vodi neko bolnišnico na Angleskem. In kar je glavno: srečna je kakor še nikoli! Se danes se odpeljem k njima!...«

In ko je žena oporekala, da je še prežgoda in da velja mlada poročenca pustiti nekaj časa same, je stari Kreuger skoraj zares vzrojil!

»Nikar mi ne gremi veselja, ženal! Ze tri tedne živim brez svoje Suzane! A razen tega,« je dodal nekam skrivnostno, »rad bi vedel, kako se Suzana počuti kot prava princesa. Bogve ali se zaveda vseh svojih dolžnosti? Zakaj zdaj, ko sem postal tast pravemu knezu, se bo morala že naučiti, da bo po knežje zapravljala moj denar!«

Konec

povsem kmetijsko zavarovanje proti povodnji, toči, slani in drugim neugodam, ki se morejo pripetiti kmetovalcu. S tem bi bila marsikaka skrb in obupnost odpravljena v času, ko nekaj hudih ur ves trud in znoj vsega leta uniči.

Mnogo, mnogo dobre volje vseh gospodarskih činiteljev bi bilo treba, da se uresniči to in slični načrti. In mnogo razumevanja za uboga kmeta!

Kljub vsemu naj se pa kmet vedno in povsod zaveda, da je gospoda tista, ki živi od kmeta in njegovega dela in ne narobe.

Gorenjka.

Cene kmetijskih pridelkov niso v pravem razmerju z industrijskimi izdelki

Našega kmeta zadenejo poleg splošne krize vsako leto še neštete vremenske neprilike. Kdo bi bil torej bolj potreben pomoči, kakor naš ubogi kmet!

Znašel bi se v precej lažjem položaju, če bi se mu znižali davki, ter da bi njegovi pridelki dobili protivrednost drugemu blagu, katerega on ne more sam pridelati, pa ga kljub temu neobhodno potrebuje.

Anka.

Naš denar nazaj iz tujine, da bo krožil pri nas!

To vprašanje je silno važno, a tudi težko. Direktno se kmetu ne da pomagati, ne da bi pri tem ne bili prizadeti drugi sloji, zlasti obrtniki in trgovci. Slednji so ved-

Nadaljevanje na 8. strani

1
Za Prehlajeni? DINAR

tableta Aspirina, ki odpravi vse bolečine! Vzemite se ponaredbi! Na vsaki tableti je utisnjen Bayerjev križ

ASPIRIN

Tableta Aspirina, ki odpravi vse bolečine! Vzemite se ponaredbi! Na vsaki tableti je utisnjen Bayerjev križ

no v skrbeh, če ima kmet zaščito, kajti na deželi je pač mali obrtnik in trgovec v glavnem odvisen od kmeta. Kako naj trgovec plačuje račune, ako ima kmet moratorij?

Največja krivica se kmetu dela pač s tem, ker so njegovi pridelki brez prave cene, med tem ko mora produkte v trgovini (sol, sladkor, kavo) drago plačevati. Tudi znižanje uradniških plač je kmetu v škodo.

Sedaj je kriza, ki jo občutimo skoraj vsi, a zakaj? Mar ni dovolj denarja? Ne! Denarja je dovolj, toda kje je? V inozemstvu! Potrebni bi bili tozadevni ukrepi, da se privabi naš denar v domačo državo. Čim bo dovolj denarja v obtoku, se bodo lahko zvišale uradniške plače, trgovci in obrtniki bodo imeli dovolj dela in tako bo tudi kmetu pomagano, ker bo lahko prodal svoje pridelke po primerni ceni.

M. P., diplomirana tehn.

Kmetu naj se črtajo dolгови, delavci naj dobe pošten zaslužek! Našemu kmetu naj se pomaga s tem, da se mu črtajo dolгови. Drugič s tem, da se da delavnim slojem pošten zaslužek, da bodo mogli živeti življenje človeka, in šele takrat bo kmet lahko prodal svoje pridelke po primerni ceni in s tem mu bo zares veliko pomagano.

I. K. (ženska)

Organiziranje izvoza

Najbrže se našemu kmetu ne bo dalo dosti več pomagati, ker se je z našo industrializacijo zelo zmanjšal izvoz naših poljskih pridelkov v državo, od katerih smo kupovali industrijske izdelke. Zmanjšanje izvoza je bila sicer malo kriva tudi slaba organizacija izvoza in prilagoditev sploh, toda največji vzrok je gori navedeni. Torej, ker je bil izvoz vir največjega blagostanja za našega kmeta, pa ga danes ni več, ostane le še malo virov, da se kmetu kako pomaga.

Malo bi se dalo izboljšati z naprednejšim gospodarstvom in sposobnim izvozom, v kolikor se še lahko izvažajo, toda kake prave odreditve iz sedanjega stanja ni videti.

I. Z., trg. sodrnik.

Znižati je treba obresti

V tej smeri se ne more dosti napraviti, dokler nima kmet zdravih temeljev obstoja. To bo pa mogoče šele takrat, ko se bodo cene poljskih pridelkov dvignile.

Znižajo se naj tudi obresti hipotekarnih kreditov. Za kmetijske dolgeve bi bilo zadostno obrestovanje 2% na leto. Le na ta način se bo dala gospodarska kriza odpraviti.

A. G. (delavka)

VPRAŠANJE TEGA TEDNA:

Kaj je po Vašem vzrok, da se po vojni tako množe nesrečni zakoni in da je čedalje več ločitev?

Odgovori na to vprašanje morajo biti v naših rokah najkasneje do 27. t. m.

Vprašanje prihodnjega tedna: Kaj bi Vi storili za omiljenje nezaposlenosti?

Odgovori na to vprašanje morajo biti v naših rokah najkasneje do 3. novembra.

Sequoia

Nadaljevanje s 5. strani.

Trenutek nato je z lahkim korakom stekel Malibu za Gatom. Toni ga je ravno še v zadnjem hipu spoznala.

Zaklicala je: »Malibu!« toda jelen je brzih nog izginil v temi.

Deklica je odprla kuhinjska vrata in zavpila: »Gato, Malibu! Počakajta!«

Vrnila se je v kuhinjo, ker je izprevidela, da je živali ne bosta počakali. Stekla je v sobo, si poveznila klobuk na glavo in oblekla plašč.

Sangsu je zrl zmedeno za njo, mučeniški vzdihoval in pričel pobirati črepije.

»Očka, prišla sta,« je zavpila Toni, tresoč se od nemira.

»Kdo, kaj?« je vprašal prestrašeno oče.

»Gato in Malibu,« je odvrnila Toni, držeča že roko na kljuki.

»Toni, počakaj, ne delaj neumnosti,« je ukazal oče, pa še sam ni vedel, kaj bi prav za prav rad.

»Tako je bom vrnila,« je še naglo odgovorila Toni in zaloputnila vrata za seboj.

Malibu se je bil opomogel od prvega strahu, pa je počasi korakal vzdolž zasneženega pota po sledovih sani. Spotoma je tu pa tam iz raztresenega sena pomulil po kakšen snopčič.

Toni je kmalu našla njegovo sled in pospešila korak. Od časa do časa je glasno zavpila: »Gato, Malibu!« Nenadoma se je pa zmoglo glasno nasmehnila, zakaj sledovi so postajali čedalje jasnejši. Vedela je, da Malibu ni več daleč, že ga je videla, kako se je vzpe-

njal proti Bergmanovi ogradi.

Blizal se je strašni pasti. Samo še nekaj korakov in že bo na oni strani usodnih vrat. Toni je obupno zavpila in stekla, kar so jo noge nesle, za njim. Toda Malibu je bil s smrčkom že povohal strop sena in tedaj se je past sprožila. Zaprla so se velika vrata in Malibu je bil ujet.

Dalje prihodnjič.

Humor

Srečanje

»Oprostite, gospodična,« je vprašal profesor, »ali imam čast govoriti z vami ali z vašo dvojčko?«

»Z mojo dvojčko!«

V letovišču

»Koliko je stara ta krava?« vpraša letoviščar.

»Dve leti,« odgovori kmet.

»Po čem se to spozna?«

»Po rogovi,«

»Lej, lej, saj res: dva ima!«

Po telefonu

Mister Brown se je vrnil z dolgega potovanja. Komaj je stopil z vlaka, je že stekel k telefonu, da pokliče ženo.

»Stanovanje gospe Brownove?«

»Da,« odgovori sobarica.

»Povejte ji, da pridem drevi na večerjo in da naj bo postelja pripravljena.«

»V redu, gospod. Ali vas smem prositi za ime?«

Ljubezen in časopis

»Že vidim, Mirko, da me čedalje manj ljubiš.«

»Zakaj?«

»V začetku si bral v moji družbi samo sportne novice v listih — zdaj pa tudi kulturni pregled.«

MALI OGLASI

Mali oglasi socialnega značaja računamo po 25 par. za besedo, tržovske in podobne pa po 50 par. za besedo. Preklipi in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglas je treba še posebej plačati davek v znesku 1'50 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglas šifro, mora doplačati še 3 Din. — Mali oglasi se plačajo vedno vnaprej, in sicer po poštni nakaznici, po poštni položnici na ček račun »Družinski tednik« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znamak obnem z naročilom.

Službe

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

17-LETNO DEKLE s 3 razredi meščanske šole išče primerne službe. Nastopi takoj.

PRIDNO SLUŽKINJO, pošteno, hitro in prijazno, vajeno samostojnega gospodinjstva in kuhe, ljubiteljico otrok, veselega in vedrega značaja, iščem za samostojno vodstvo malega gospodinjstva in nego osemmesecnega veselega fantka. — Ponudbe pod značko »Za družino«.

POVERJENIKE SPREJMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi drugod, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

Prodajam

Vsaka beseda 25 ali 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

NE RAZMETAVAJTE DENARJA. Kupujte pri nas: Otomane od Din 410'—, Couch sofe od Din 1200'—, spalnica couch od Din 1700'—, afrik modroci od Din 210'—, Tapetništvo Zakrajšek, Ljubljana, Poljanska cesta šte. 17.

PRVOVRSTNI PREMOC poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunec Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva c. 25.

MAKULATURNI PAPIR na prodaj. Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograje, trikički itd. solidno izdelano in poceni pri S. Rebolj & drug, Ljubljana, Gosposvetska cesta 13, Kolizej.

Kozmetika

Vsaka beseda 50 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

BELE ROKE, kljub temu, da gojite sport in opravljate gospodinska dela, boste dobili ali si ohranili z uporabo preizkušene »Creme je fais blanc«. Tuba Din 10'—, Naroča se pri: Nobilior-parfumerija, Zagreb, Illica 34.

ŠPANSKI BEZEG, chypre, šmarnica so cvetlice, ki krasno diše. Parfum iz njih, izredne kakovosti, dobite v lepih luksuznih steklenicah. Cena steklenički Din 30'—. Naroča se pri: Nobilior-parfumerija, Zagreb, Illica 34.

ESENCA IZ KOPRIV je že davno preizkušeno najboljšo in najzanesljivejšo sredstvo proti prihajem in izpadanju las. Slabi in zanemarni lasje dobe v najkrajšem času mladostno bujnost in lesk. Steklenica s navodilom Din 30'—. Naroča se pri: Nobilior-parfumerija, Zagreb, Illica 34.

NEPOTREBNIH DLACIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo »Erbol praška«. To sredstvo takoj odstrani dlacice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 34.

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem »Eau de Lahores. 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40'—. Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Illica 34.

Ženitve

Vsaka beseda 25 par. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

Z GOSPODIČNO 19-25 LET, dobro in pridno gospodinjko, ki ima 10-20.000 Din prihrankov, bi se rad poročil. Imam stalno službo pri T. P. D. Dopise s sliko na upravo lista pod šifro »Srečen zakon«.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 1'50 Din. Za šifro ali dajanje naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

LEPE MAČICE. Prosi se ljubitelj lepih mačic, da se oglasi in jih vzame, da jih ne bo treba ubiti. Pošta Blanca.

POSREDOJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica šte. 12, telefon 33-10. Pisarni odgovor 3 Din v znamak.

Družina je strašno breme. Posebno za samca. Oskar Wilde.

Zimska jabolka

že v zalogi pri
Gospodarski zvezi v Ljubljani

Vabimo Vas k nakupu
v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje
ste postreženi s
KURIVOM
pri trvdki

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom
LJUBLJANA VII.
Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus
stalni odjem!